

БОРБА®

Изъ Манифеста къмъ българския народъ на Царь Симеонъ II
по случай визането Мѹ въ пълнолѣтие, 16 юний 1955 г.

Напускайки Родината, азъ не абдикирахъ отъ българския престолъ.
Поради това и по силата на Търновската конституция, азъ и сега съмъ
обвързанъ съ тежката мисия, предопредѣлена ми отъ Провидението.

Единъ животъ за България

Вѣчна паметъ и вѣчна слава

на г-ръ Ангелъ Тодоровъ, членъ на Президиума на
Българския националенъ фронтъ

*“За тѣхъ да пѣемъ,
но не да жалимъ -
тѣ изпълниха
дълга си свещень!”*

Мак. революционна пѣсенъ

Роденъ на 14 май 1921 г. въ с. Свѣтлень, околия Търговище, починалъ на 20 ноември 1999 г. въ Брамptonъ, Канада. Синъ на родители, прокудени отъ Бѣлморска Тракия, Ангелъ израства въ срѣда, пропита съ националенъ духъ и любовъ къмъ Родината. Постъпилъ въ Търговска гимназия въ Пловдивъ, напълно естествено за него е да стане единъ отъ най-активнитѣ членове на СБНЛ, а по-късно водачъ на легиона въ гимназията.

Следъ завършване на срѣдното си образование Ангелъ се записва въ Софийския университетъ, а следъ това се прехвърля въ отдѣлъ Свѣтловна търговия на Университета въ Виена, Австрия. И тукъ Ангелъ е душата на легионерската организация, но наредъ съ родолюбивата си дейность той завършва успѣшно академичното си образование като докторъ по свѣтловна търговия. Следъ окупацията на Родината ни на 9-ти септ. 1944 г. въ Виена се създава Българско национално правителство. Тукъ идватъ и лидеритѣ на СБНЛ д-ръ Иванъ Дочевъ, д-ръ Георги Паприковъ и други, успѣли да се измъкнатъ отъ лапитѣ на поробителя.

Ангелъ е въ тѣсни връзки съ тѣхъ и заради своята дейность бива осъденъ задочно на смъртъ въ България. Това още повече засилва неговата воля за борба и той става единъ отъ основателитѣ на Българския националенъ фронтъ, организациа, обединяваща българската национална емиграция.

Въ Салцбургъ д-ръ Тодоровъ се задомява. Съпругата му Изолде става негова вѣрна спътница въ живота, научава нашия езикъ и го подкрепя въ всички негови начинания, дѣлото на Ангелъ бѣше и нейно дѣло. Условиата въ Европа, задълбочаването на кризата между Изтока и Запада, липсата на изгледи за скорoшна промѣна въ сѣдбата на България налага на много български политически емигранти да се преселватъ въ Новия свѣтъ. Ангелъ и Изолде заминаватъ за Канада. Тукъ, наредъ съ успѣхитѣ въ частния животъ, постигнати съ трудъ, умение и постоянство, Ангелъ продължава още по-ентузиазирано антикомунистическата борба, въ пълна подкрепа на д-ръ Иванъ Дочевъ и д-ръ Георги Паприковъ, рамо до рамо съ своитѣ вѣрни другари дипл. инж. Ангелъ Гъндерски, Цоню Градинаровъ, отецъ Тома Кабаковъ. Той става подпредседателъ на Българския националенъ фронтъ, а по-късно членъ на Президиума. Неизмѣрими сж неговитѣ заслуги за поддържане на националния духъ чрезъ списанието “Борба”, запазване на българскитѣ традиции, основаване на българската емигрантска църква “Св. Иванъ Рилски” въ Ниагара Фалсъ. Той бѣше единъ отъ главнитѣ организатори за построяването на първия и единственъ извън България паметникъ въ паметъ на жертвитѣ на комунизма, издигнатъ на площада при черквата “Св. Иванъ Рилски” въ Ниагара Фалсъ, посещаванъ отъ хиляди българи.

Следъ падането на Живковия режимъ Ангелъ посети Родината нѣколко пѣти, влѣзе въ връзки съ стари другари отъ младежкитѣ години и съ мѣка и сълзи на очи говорѣше за тежкото положение. Ето неговитѣ думи: “...Знамъ много добре какво е положението въ България и какво всички наши съидейници и приятели очакватъ отъ насъ. Ние сме длѣжни да ги подкрепяме, понеже водимъ заедно борбата за свобода и правда.” Колкото силна бѣше неговата омраза къмъ човѣконенавистния комунизъмъ, толкова силна бѣше неговата любовъ къмъ всичко истинско българско, къмъ тази България, която загубихме на 9-ти септември 1944 г. “Има нѣкои, които сж сигурни, че може безъ царя, но много се лъжатъ, или пъкъ си правятъ смѣтки безъ кръчмаря... България е била 1300 години царство, защо трѣбва да се промѣня, следъ като видѣхме какво докара “рeпубликата” за страната ни.”

Ангелъ тленно не е вече между насъ. Неговиятъ духъ се пресели тамъ, където сж вече вѣрнитѣ му другари - д-ръ Георги Паприковъ, дипл. инж. Ангелъ Гъндерски, д-ръ Сяровъ, отецъ Тома Кабаковъ, Иванъ Калайджиевъ, Иванъ Чортовъ и още много и много други. Това бѣха борцитѣ отъ Българския националенъ фронтъ, за които животътъ бѣ служба на национална България.

Ние, членоветѣ на Българския националенъ фронтъ, се прекланяме предъ паметята на Ангелъ и всички наши другари, преминали въ вѣчността. Тѣхната любовъ къмъ България, идеализъмъ и безкористность ще бждатъ примѣръ за насъ.

БОРБА

BORBA

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

Д-ръ **Иванъ Дочевъ** — основателъ
+ Д-ръ **Георги Паприковъ** — редакторъ

Редактура комитетъ

Година 49, брой 2

Книжка сто тридесетъ и четвърта

Май 2000

*Централниятъ управителенъ съветъ на Българския националенъ фронтъ (Инк.),
Чикаго, САЩ, и Представителството на БНФ и сп. "Борба" въ България поздравяватъ съ*

**Христосъ воскресе!
Воистина воскресе!**

*читателитѣ на списание "Борба" съ пожелание за здраве, благополучие и възра въ
новото българско национално и социално възраждане!*

Д-ръ **Иванъ Дочевъ**

Почетенъ председателъ на БНФ

Просъществуването на всѣка една нация презъ вѣковетѣ е свързано и е въ зависимостъ отъ ролята, която подрастващитѣ поколѣния изиграватъ за нейното опазване и просъществуване.

Запазването и просъществуването на българската нация, вече тринадесетъ вѣка на Балканитѣ, независимо че половината отъ това време сме били подъ чужда власт (византийска и турска), се дължи изключително на възпитанието и подготовката, която е била давана на подрастващитѣ поколѣния - да знаятъ и да се гордѣятъ съ българския си произходъ и да сж готови да се борятъ за запазване на своя народъ, нацията и Родината. Едно следъ друго подрастващитѣ поколѣния достойно сж изпълнявали своя синовенъ дългъ, за това сме и просъществували досега.

Най-голтмата пречка за осъществяване на плановетѣ на комуниститѣ да завладѣятъ цѣлия свѣтъ бѣше националната принадлежностъ на хората и готовността имъ да се борятъ за запазване на своята нация.

Като взѣха властѣта, комуниститѣ предприеха всички срѣдства, следвайки опита на "голтмия братъ", да "смажатъ" националното чувство на българитѣ и готовността имъ да се борятъ и защитаватъ своята нация. Съ пропаганда, обещания за "земенъ рай" при осъществяване на интернационализма, съ тероръ, когато другитѣ срѣдства не даваха резултатъ,

Ние предупреждаваме!

комуниститѣ направиха всичко възможно да преобърнатъ българския народъ въ една "сива" маса отъ хора, идеалътъ на които въ живота да бжде "задоволяване нуждитѣ на стомаха", за да може да бждатъ командвани и употребени за осъществяване пѣкленитѣ планове на комунистическия интернационалъ.

Армия отъ червени учители, професори, възпитатели, културни дейци поеха подготовката на подрастващитѣ поколѣния. Учебницитѣ бѣха пренаписани и още отъ първия класъ децата въ училището, още като имъ се показваха буквитѣ отъ азбуката ни, имъ се втъпяваше комунизмътъ - съ откриване буквала "Л" се говорѣше за Ленинъ, при буквата "С" за Сталинъ, при буквата "К" се правѣше апология на комунизма.

Историята ни бѣ сжцо пренаписана - фалшифицирана, българитѣ и България бѣхме представени като една малка частъ отъ голтмата братска съветска Русия.

Родолубието и патриотизмътъ бѣха обявени за отживѣлици, които нѣматъ нищо общо съ "новия", "културенъ", "просвѣтенъ" човѣкъ. Задължението за служба къмъ народъ и Родина бѣ обявено за буржоазни предрасъждѣци. Интернационализмътъ и безотечественостѣта се издигнаха въ культъ. Религията бѣ отречена и окачествена като опиумъ за народитѣ, църквитѣ бѣха затворени, свещеницитѣ поругани и ко-

мунистическата позната система за "промиване на мозъците" се разпростри из цялата страна в пълен ход.

Чествайки тридесет години комунистическо управление, смътвайки че сж изпълнили задачата си, комунистичкi решиха, че е време да направят последната стъпка въ изпълнение на възложената им предателска задача и въ 1974 г. за първи път, и втори път отново въ 1979 г., сж подписитк на всички членове на политбюрото на партията, тк предложиха на Съветския съюз България да бжде обезличена като нация и държава и да стане шестнадесета съветска република. Само благодарение на това, че от Москва намѣриха, че нашитк комунисти още не сж завършили напълно работата си, и отложиха ликвидацията на България - включването ѝ въ Съветския съюз, ние доживѣхме пропадането на комунизма и промѣната от 1989 г. И когато през 1991 г. бѣха спечелени изборитк и бѣ съставено първото некомунистическо, демократично правителство, възкръсна надеждата, че сме спасени от комунизма и предъ насъ се разкриват простори за национално възраждане.

Десет години изминаха от тогава. Редно е да си дадем отчетъ въ всички направления, и най-вече по отношение осигуряване просъществуване презъ вѣковетк като нация и проспираща държава. Възпитанието и подготовката на подрастващитк поколѣния е най-важниятъ въпросъ, който, разрешенъ правилно, може да ни даде нуждната гаранция.

Какво е първото наше следкомунистическо поколѣние, което изградихме презъ изминалитк десет години?

Ще се ограничимъ да дадемъ само два отъ много примѣри, които характеризиратъ истинското положение.

Бѣ направена официална анкета-допитване, какво мислятъ за бждещето си новитк студенти, които презъ 1999 г. постъпиха въ университетитк, първиятъ випускъ отъ новитк следкомунистически поколѣния. Шестдесетъ и деветъ процента отъ ткхъ категорично заявиха, че желаятъ да напуснатъ България, да отидатъ да търсятъ щастие то си въ чужбина - нищо не ги свързва и привлича да останатъ въ Родината?! Проведе се презъ есенята на 1999 г. конкурсъ за приемане на студенти въ историческия факултетъ на университета - да следватъ история. Явиха се повече от 4000 кандидати. Темата, която имъ се даде, бѣше: "Съединението на Северна и Южна България - 1885 г.". Повечето отъ кандидатитк, надъ 2000 отъ ткхъ, получиха двойки. **Не знаятъ да напишатъ дори половинъ страница за тоя така голѣмъ и важенъ исторически моментъ отъ историята на България?!**

Ние не сме изненадани отъ тоя трагиченъ резултатъ, имайки предвидъ обстановката, при която бѣ възпитано и подготвено това първо поколѣние следъ комунизма. Учителитк и професоритк, които подготвиха и възпитаха това първо следкомунистическо поколѣние, въ голѣмото си болшинство сж сжщитк, които бѣха и презъ времето на комунизма.

Въ класнитк стаи и университетскитк аудитории продължава да "витае" насадениятъ отъ комунистичкi "дух". Тамъ не се говори, както преди, за родолюбие, патриотизъмъ, готовностъ за служба на народъ и Родина - говоренето по тия въпроси все още продължава да се смѣта, че не е въ хармония съ разбираанията на "новия човѣкъ", както комунистичкi проповѣдваха.

Подрастващитк млади хора не се възпитаватъ, както това бѣше преди, че тк сж наследници на ткхнитк бащи и дѣди, които изградиха свободна България, че тк трѣбва да следватъ ткхния път и че за ткхъ е честь и гордостъ да сж частъ отъ славната българска нация!

Десетъ години изминаха отъ възстановяването на демокрацията и все още нѣма програма, чрезъ която да се насочватъ още отъ ранна възрастъ младитк хора да избератъ професия, споредъ талантитк имъ и въ областъ, където тк могатъ да намѣрятъ своето мѣсто въ живота. Нѣма програма, която предвижда подготовка посрещането на новитк поколѣния, подпомагането имъ да намѣрятъ работни мѣста, ултъването имъ въ живота. Все още образованието въ вис-

шитк учебни заведения, университетитк, не е регулирано да се приематъ съответно число студенти по различнитк науки, толкова, колкото сж нуждитк и колкото могатъ да бждатъ планирани въ живота.

Младитк хора отъ новото ни поколѣние, първото следъ комунистичкi, влѣзоха въ живота неориентирани. Тк шурмуваха университетитк да бждатъ приети да продължатъ където и да е, по каквато и да е специалностъ - въ пълна безпѣтица. Никой не ги посрѣщна, никой не ги ултъи, никой не имъ протегна рѣка въ подкрепа да намѣрятъ мѣстото си въ живота. **Тк иматъ чувството, това може навсѣкъде да се констатира, че сж ненуждни, че даже сж нежелани и, разбира се, обръщатъ погледъ навънъ, къмъ чужбина съ надежда да намѣрятъ тамъ щастие то си... и масово напушатъ България.** Въ последнитк десетъ години надъ половинъ милионъ млади интелигентни хора сж напуснали страната!?

Ние сме съгласни, че следъ икономическата катастрофа, въ която комунистичкi оставиха България, първостепенна задача на правителството бѣше да се справи съ кризата, да подобри положението на хората, да преодолѣе катастрофата, и то успѣ. Много бѣше направено и постигнато. Днесъ сме по-добре, отколкото бѣхме презъ комунистическо време 1995-1996 г., съ всички перспективи за още по-голѣмо подобрене. Правителството заслужава похвала.

Ние сме съгласни, че правителството трѣбваше да се справи и съ международното положение на България. Комунистичкi компрометираха страната по цѣлъ свѣтъ. Името на България бѣ почернено, загубихме всѣкакъв кредитъ и никакви перспективи нѣмаше да получимъ помощъ или да дойдатъ инвестиции, безъ които не можехме да излѣземъ отъ кризата. Правителството постигна грандиозни успѣхи въ международната политика. Днесъ ние вече имаме престижъ и получихме помощи, идватъ инвестиции. Очертава се по-добро бждеще. Правителството заслужава похвала.

Дейността на правителството въ това направление трѣбва да продължи въ пъленъ ходъ... **Но!**

Ние не можемъ да оправдаемъ управляващитк, че въпросътъ за възпитанието и подготовката на подрастващитк поколѣния бѣше пренебрегнатъ или отложенъ за решаване по-късно. **Безъ да изградимъ достойни подрастващи поколѣния ние нѣмаме бждеще като нация и държава!** Паралелно съ решаването въпроситк за подобрене на икономиката, успѣхи въ външната политика и пр., трѣбваше да се отдѣли време, сили и възможното най-вече срѣдства за възпитанието и подготовката на подрастващитк поколѣния. Тк сж ткзи, които ще осигурятъ просъществуването ни презъ вѣковетк като българска нация и държава!

Следъ като пропуснахме десетъ години, сега въпросътъ за подрастващитк поколѣния трѣбва да стане въпросъ на приоритетъ!

Ако ние не направимъ това, ако ние допуснемъ да имаме още нѣколко поколѣния, като това първото, следкомунистическо, което сега получихме, изградено презъ време на демокрацията, презъ първитк изминали десетъ години, възможността за насъ, българитк, да запазимъ свободата и правата си въ собствения ни домъ оставатъ - "Конвенцията за защита правата на малцинствата" (добре, че я приехме и ратифицирахме навреме), тъй като, ако нѣщата вървятъ както досега, следъ нѣколко десетилѣтия ние, българитк, ще останемъ малцинство въ България!

Ние предупреждаваме!

По решение на ЦУС се свиква 27-ия редовенъ двугодишенъ конгресъ на БНФ, Инк. на 17 и 18 юний въ Чикаго, САЩ

16 юний 1955 г.

Манифестъ къмъ българския народъ на Царь Симеонъ II по случай влизането Му въ пълнолѣтие

Българи!

Днесъ, 16 юний 1955 г., навършвамъ 18 години и съгласно Конституцията на Българското царство, ставамъ пълновръстенъ.

Като известявамъ за това събитие моя възлюбленъ народъ съобразно чл. 31 отъ нашия Основенъ законъ, призовавамъ Божията милостъ и закрила върху неговитѣ сѣдбини.

Скъпи съотечественици!

Изминаха вече десетъ години откакъ нашето Отечество страда подъ гнета на единъ противонароденъ режимъ, наложенъ по волята и съ помощта на чуждъ завоевателъ.

Свободата, справедливостта и човѣкщината сѣ потѣпкани днесъ въ хубавата българска земя.

Презъ бурнитѣ години на нашата нова история българскитѣ народъ можа да изгради държавата си върху истински демократични основи и да си извоюва граждански свободи, обезпечени отъ Търновската конституция. България се издигна като независима и благоденстваща страна, всеобщо уважавана и устремена къмъ свѣтли бѣднини и то въпрѣки многобройнитѣ посегателства върху нейната независимостъ.

Сегашната властъ отначало не посмѣ да отмѣни Търновската конституция, като обеща да пази и прилага точно нейнитѣ повеления, но впоследствие, по чужда заповѣдъ и съ чужда въоръжена сила, наложи нова конституция, противна на нашия битъ и традиции.

Но Търновската конституция продължава да живѣе като заветенъ идеалъ въ съзнанието и чувствата на всѣки българинъ. Тя никога не е била законно отмѣнена, защото никой конституционенъ законъ не може да бѣде измѣненъ, допълненъ или отмѣненъ, освенъ по реда, предвиденъ въ самия него. Търновската конституция и днесъ е въ сила и живѣе въ вѣчния, неугасимъ копнежъ на българския народъ къмъ осветенитѣ отъ нея права и свободи.

Драги сънародници!

Погубването на моя чичо, князь Кирилъ и на всички други невинни жертви, гаврата съ паметта на моя покоенъ баща, всеобщо обичания и почитанъ царь Борисъ III, както и клеветитѣ противъ българската династия, оставатъ да тежатъ върху менъ като мрачни спомени отъ моето изпълнено съ нещастия и горчивини детство.

Азъ зная, че българскитѣ народъ е непричастенъ въ тия деяния. Зная сѣщо, че незаконниятъ плебисцитъ, произведенъ на 8 септемврий 1946 г., бѣше само една привидностъ на народно допитване.

Напускайки Родината, азъ не абдикирахъ отъ българския престолъ. Поради това и по силата на Търновската конституция, азъ и сега съмъ обвързанъ съ тежката мисия, предопредѣлена ми отъ Провидението.

Тази мисия се свежда къмъ непрестанни грижи за благоденствието на всички българи за освобождаване на Отечеството.

Лишенъ въ деня на моето пълнолѣтие отъ възможностъ да полага установената клетва предъ Великото народно събрание, азъ тържествено обещавамъ да служа честно и всеотдайно на българския народъ, да пазя свето и ненарушимо всички постановления на конституцията и да работя за пълното тържество на свободните институции, извоювани отъ нашия народъ съ цената на толкова борби и скъпи жертви.

Давайки този свещенъ обетъ предъ образа на нашата скъпа Родина, азъ отправямъ позивъ къмъ всички родолюбиви българи, безъ разлика на минали политически убеждения и на социално положение, да си подадатъ ръка, да забравятъ вражди и съперничества и да заработятъ дружно за спасението на България. Единението на всички български чедра днесъ е по-необходимо отъ всѣки другъ пътъ.

Като пръвъ гражданинъ на България и въ името на институцията, която представлявамъ, заявявамъ тържествено, че за менъ всички българи сж равни и че ще одобря и подкрепя всѣка инициатива, която е въ съгласие съ Търновската конституция и си поставя за целъ освобождаването и преуспѣването на България.

Богъ да е съ насъ!

Да живѣе свободна и независима България!

Издаденъ въ изгнание, Магригъ, 16 юний 1955 г.

Симеонъ II, Царь на България

И д-ръ Г. М. Димитровъ е категориченъ, че референдумътъ отъ 1946 г. е незаконенъ

Д-ръ Г. М. Димитровъ въ писмо отъ юлий 1971 г.:

“Трѣбва да има новъ плебисцитъ или Велико народно събрание за решаване на въпроса дали България трѣбва да бжде република или монархия, когато народътъ ни бжде свободенъ и независимъ, защото плебисцитътъ презъ време на съветската окупация не е законенъ и конституционенъ актъ!”

Фарсъ, който ни сраму предъ свѣта

...Ето я свободата, която вие допуснахте, бранители на “свѣтлия” девети и на референдума! Ето я свободата - референдумъ не за република или за монархия, референдумъ само за едноединствено нѣщо - за република! А който излезѣше отъ стаичката съ бюлетинитѣ, следъ него другъ влизаше, ей така, за провѣрка какво е пушалъ. Пъкъ после да му мисли. И той, и цѣлото му поколѣние!

Това преживѣе нещастна България въ своя черенъ денъ - 8 септември 1946 г.

Иванъ Николовъ
в. “Корона”, 8 септ. 1994 г.

Стѣпканъ бѣ основниятъ законъ

Василъ Гоцевъ, народенъ представител, зам.-председател на Демократическата партия

На 9 септември 1946 г. се обявиха резултатитѣ отъ проведено “допитване до народа”, съ което се установи републиката...

Приетиятъ отъ XXVI Обикновено народно събрание законъ е въ грубо нарушение на действащата по това време Търновска конституция...

в. “Корона”, 8 септ. 1994 г.

Да сме на чисто

“Твърдятъ, че на 9 септември е проведена нѣкаква революция. Това напълно се разминава отъ историческата истина и съ фактитѣ. На този денъ нѣкои военни части, командвани отъ офицери звенари, завзематъ Министерството на войната и други административни сгради въ столицата. Тоестъ това си е чиста проба воененъ превратъ...”

Последицитѣ отъ тази антинационална политика още дълго време ще даватъ своето вредно отражение. Затова за всѣки истински и честенъ български патриотъ 9 септември е и ще остане символъ на диктатура, чужда зависимостъ и раздѣлене на нацията.”

Красимиръ Каракачановъ, секретаръ на ВМРО-СМД

в. “Корона”, 8 септ. 1994 г.

Престѣпенъ актъ, който ни заличи отъ картата на Европа

“Девети септември” е единъ актъ не само противонароденъ, но и престѣпенъ, защото тѣзи, които го сътвориха, извършиха хиляди престѣпления, продадоха интереситѣ на нашия народъ на една чужда страна.

Този референдумъ изобищо не може да бжде приетъ като легитименъ - проведенъ е въ моментъ,

когато страната е окупирана от съвестската армия, противно на всякакви изисквания на конституцията, когато никога не бѣше свободенъ да изкаже своето мнение.

Александър Дърводѣлки въ разговоръ съ Искра Крапачева, в. "Корона"

Не е законенъ референдумътъ 1946 г.

Наистина, отечественофронтовскиятъ референдумъ отъ 1946 г. е примѣръ за политическо насилие, срамно петно, което трѣбва да бѣде изчистено отъ най-новата ни история. Иначе би било странно да реституираме, да реабилитираме невиннитѣ жертви на "народния" сѣдъ, нѣщо, което РПБ подкрепя! - а да оставимъ безъ внимание тогавашнитѣ изстѣпления.

Ал. Спиридоновъ, председател на Републиканската партия въ България

Какво се случи тогава

За периода от 16 априлъ 1879 г. до 16 декември 1947 г. правовиятъ редъ въ България се регламентираше отъ Търновската конституция.

...В една отъ първитѣ си декларации образуваниятъ година преди 9.IX.1944 г. Отечественъ фронтъ, създаенъ и ръководенъ отъ Москва, оповести, че се бори за безусловно спазване на Търновската конституция и нейното неотменно изпълнение. В тази коалиция влизаха: БРП(к), БЗНС, БСП и идеиниятъ кръгъ "Звено". Въмѣсто изпълнение на тази декларация, вземайки властта, съ военната ни окупация на 9.IX.1944 г. отъ съветскитѣ войски, неговото правителство и покъсно неконституционно избраното Народно събрание, направиха отъ нея кжъ непогрѣбна хартия съ безпрецедентнитѣ ѝ нарушения...

*Гошо Спасов
в. "Зовъ", 1992 г.*

Дичо Дичевъ, София

България - република безъ собствено бждеще

Проблемътъ "избори" бѣ загърбенъ панически бързо следъ приключването имъ. Бѣ скритъ. Замѣненъ бѣ съ проблема "корупция", тиражиранъ подозрително масово въ всички български медии. Но и двата проблема иматъ обща база. Сжщата, която стои задъ беззаконието, безработицата и престѣпността, кждето корупцията е само съжитстващъ елементъ. Сжщата, която обуславя икономическия сривъ и продължаващото обедняване, колабираща още въ ембриона си гребенъ и срѣденъ бизнесъ, запазването на монополизма, пропѣждането на инвеститори, несвързани съ управляващитѣ срѣди - въ т.ч. и на принудително останалитѣ следъ 1944 г. извънъ Родината българи, масовата емиграция и липсата на оптимизъмъ спрямо възможноститѣ на властта за реални промѣни. Това не сж "временни затруднения" заради югоебаргото и войната въ Косово. **Свидетели сме на прайна тенденция, базирана върху продължаващата диктатура на държавната пирамида надъ обществото и на силата на структурата ѝ, която не позволява да се осъществятъ демократични промѣни.** Реакцията на избирателитѣ бѣ категорична - тѣ оттегляха довърнето си къмъ начина на управление въ България.

Поводи за очаквано масово участие на гласоподаватели въ изборитѣ бѣха: голѣмата подкрепа, получена отъ СДС-ОДС въ началото на 1997 г.; предвижданото "затягане на регулацията" на БСП; участието на нови партии - Евролевизията и Гергьовденъ; гласуването за конкретни кандидати. Не бѣха предвидени обратнитѣ тенденции. Но можеха ли да бждатъ оценени и огласени, когато участващитѣ въ управлението партии сж заложници на структурата, въ която се реализиратъ?

Оказа се, че въ изборитѣ сж участвали "1 139 000 човѣка по-малко въ сравнение съ предходнитѣ мѣстни избори (3 950 000)" - БНР, "Хоризонтъ", 18.X.1999 г. Или по-конкретно до урнитѣ сж отишли 2 811 000 отъ 6,9 млн. гласоподаватели (40,739%). Почти 60% българи упражниха правото си да не гласуватъ. СДС-ОДС получиха малко надъ 800 000 гласа, БСП и коалиция - 719 000, ДПС - 231 000, БЕЛ - 194 000, безъ да се отчитатъ недействителнитѣ бюлетини. Четиритѣ по-голѣми парламентарни партии взѣха 1 944 000 гласа. ВМРО, Гергьовденъ, Народенъ съюзъ и другитѣ по-малки участници - 866 000 гласа, съ 65 000 повече отъ доминиращата СДС-ОДС.

Притеснени отъ слабото участие срѣди лансираха последователно въ информационнитѣ срѣдства, че: избирателитѣ сж съ 700 000 по-малко отъ официалнитѣ данни, т.е. 6,2 вмѣсто 6,9 млн. (въпросъ, който не бѣше повдиганъ при предходнитѣ избори. Излиза, че тѣзи хора сж напуснали страната следъ пролѣтътъ на 1997 г.); започнаха да изваждатъ цифрата 1 139

000 (безъ да я оспорватъ) отъ броя на участниците въ парламентарните избори презъ 1997 г., вмѣсто отъ предишните мѣстни избори (1995 г.); появиха се съобщения за гласували 3,2, после за 3,5 милиона изборатели... **При балотажа медиите замъглиха всичко, свързано съ броя на избиратели, чието количество падна подъ 40% отъ правоимащите и подъ 34% отъ цялото население - 8 230 000.**

Цельта на еквилибристиката съ цифрите бѣ двойна - да се покаже на Запада, че задъ водещата партия има близо милионна подкрепа и второ, че парламентарните сили като цяло се базиратъ на активната поддръжка отъ надъ 54% гласоподаватели. После темата бързо бѣ замѣнена съ тази за корупцията - поредната тема-менята: заобикаляща основните проблеми; безопасна за властта на управляващите; удобна за отстраняване на "непослушните" и за затягане на управленската дисциплина; достатъчно шумна, за да отклонява общественото внимание въ ялова посока.

При последните избори се преплетоха две явления. Отъ една страна, тежката икономическа ситуация и прогължаващото обедняване на народа, отъ друга - ниската политическа активностъ. Логиченъ е въпросътъ: нима българинътъ не желае да промѣни и подобри живота си? Отговорътъ е еднозначенъ, но явно хората не виждатъ възможностъ да измѣнятъ нищо въ България и не намиратъ смисълъ въ безнадеждна разходка до избирателните урни. Кои сж причините?

Първо българите нѣматъ право, като не гласуватъ, да отхвърлятъ кандидатурите, предложени въ партийните листи за които и да е изборни длъжности, да отстранятъ правителството, да изискатъ временно управление, което да насрочи нови общи избори, или да измѣни изборните правила споредъ актуалните нужди на обществото. **Това тѣхно право - да изразятъ волята си като не гласуватъ,** и при по-малко отъ 50% участвали въ вота избиратели да наложатъ нови избори и необходимите промѣни, бѣ отменено отъ Конституционния съдъ (КС) още преди последните президентски избори. Отмената продължава да действа и забранява на българските граждани да се намесватъ въ управлението на собствената си страна (освенъ ако не подкрепятъ листата на конкретна партия или коалиция). Тази ситуация регламентира абсурдната възможностъ, че ако само единъ човекъ въ страната гласува, то предпочетеното отъ него лице ще бѣде напълно законно избрано, напримеръ за държавенъ глава и главнокомандващъ. Но тя укрепва и властта на партията, като заставя българите да търсятъ промѣни единствено чрезъ тѣхъ. Липсата на алтернатива за електората изкуствено повишава гласовете, особено за голѣмите партии и съсредоточава повече властъ въ партийните централи, поставяйки ги въ монополно положение спрямо по-ниските етажи на партията и членската маса.

Това е и втората предпоставка, която отблъсква хората отъ избирателните урни - **че властта въ страната е партийна. Тоестъ, че се осъществява отъ партията, или по-точно отъ тѣхните ръководства.** За да участва единъ субектъ въ държавното управление (въ структурите на държавата) - НС, президентътъ (и президентство), МС, КС и надолу по пирамидата, трябва да е обвързанъ съ конкретна партия, осигуряваща си като минимумъ (споредъ досегашната практика) надъ 150 000 гласоподаватели. Количество, гарантиращо коалиционно партньорство, избираеми мѣста въ листата на нѣкоя коалиция, нѣколко второ-трето-степенни поста въ централната властъ, както и възлови мѣста и нерегламентирани привилегии въ администрацията и икономиката на мѣстно равнище. **Практиката отъ последните 10 години въ България доказва, че независими кандидати не се допускатъ въ властта.** Още на изборите срещу тѣхъ се поставятъ други "независими" претенденти отъ парламентарните сили, които отклоняватъ отъ гласовете имъ, за да не прескочатъ регламентираната (отъ парламентарните партии!) бариера за класиране. Като правило, подставените "независими" кандидати сж включени на избираеми мѣста въ партийните листи на други изборни райони и безпроблемно заематъ мѣстата си въ НС. По подобенъ начинъ се постигва и съ извънпарламентарните партии. Срещу "по-опасните", съ потенциалъ за широка подкрепа, се създаватъ партийни групи членуващи въ парламентарни коалиции, които носятъ почти сжитите наименования и изпомпватъ електората на извънпарламентарните. Получава се затворенъ кръгъ, при който действията на НС, МС, президентътъ, КС и т.н. напълно зависятъ отъ ръководствата на парламентарните партии, защото отъ тѣхъ зависятъ имената,

включвани въ избирателнитѣ листи - отъ президентъ до служителъ. Но тъй като кандидатуритѣ въ тѣзи листи се подбиратъ изключително споредъ личната имъ обвързаностъ съ партийнитѣ ръководства, тѣ не отговарятъ на изискванията на обществото и отблъскватъ хората отъ участие въ избори. Заедно съ това самото поведение на политици и управници не предразполага избирателитѣ къмъ гласуване. Защото независимо отъ личнитѣ си качества, тѣ получаватъ всички ограничения на партийнитѣ възможности и действия, което слага печатъ и върху поведението имъ, и върху действията на цѣлата власт. Затваря ги въ партийни рамки. Това конфронтира обществото съ властващитѣ. Защото то има стратегически цели, желае дългосрочни гаранции за изпълнението имъ, което да осигури въ реалистиченъ периодъ отъ 2-3 десетилѣтия стабилностъ на последователно национално замозване. А партийното можене се ограничава само въ близки цели заради мандатността, смѣната на конюнктурама въ НС, срока на живота на едно правителство и т.н. Извънъ възможноститѣ му е реализирането на стратегически задачи, затова планирането имъ остава въ сферата на пожеланията и партийната демагогия. Освенъ това **партийната властъ изисква шефовеитѣ въ партиитѣ да бждатъ и държавни такива, като заематъ поне ключовитѣ позиции въ законодателната и изпълнителната властъ.** Това, отъ своя страна, застава функциониращитѣ държавници да отгѣлятъ отъ времето, което нацията имъ плаща, за да се занимаватъ единствено съ проблемитѣ на България, за лично партийна дейностъ, носеща явни и скрити дивиденди отъ партията, въ която членуватъ. Едва ли има данъкоплатецъ, въ случая българскиятъ народъ, който да желае заплащаната отъ него дейностъ да се изпълнява половинчато, което на практика е чиста кражба.

Недостатъкъ на партийната система на управление е и фактътъ, че затваря политическото съперничество въ тѣснитѣ граници на междупартийнитѣ борби за надмощие (и то въ рамкитѣ на НС!). Това оставя встрани действителнитѣ национални проблеми и пжтищата за решаването имъ, зависещи отъ динамичното противопоставяне на социалнитѣ групи. А понеже размѣкрътъ на партийнитѣ интереси не може да покрие този на социалнитѣ формации, недовѣрието и негативизмътъ къмъ управлението на държавата и личноститѣ, участващи въ него, придобиватъ масовъ характеръ. Хората започавтѣ да търсятъ решения за нуждитѣ си извънъ компонентитѣ на властта и извънъ страната.

Третата значима предпоставка, която стои между довѣрието на обществото и изборнитѣ урни, е тоталитарната структура на държавата. На върха е пирамидата на НС. Отъ съотношението на групитѣ въ него, отъ явнитѣ и тайни споразумения между централитѣ на партиитѣ въ НС, зависи изборътъ и поведението на президентъ, премиеръ, МС, КС и т.н. (А когато най-популярната партия има над 50% присѣствие въ НС, диктатурата ѝ е законна (!) и упреляна отъ изпълнителната властъ, представителната, съдебната и т.н. Това, освенъ всичко друго, предопредѣля и налага подмѣната на държавнитѣ интереси съ тѣзи на доминиращата партия.) НС опредѣля законитѣ и вида имъ, законосъобразността на законитѣ, зонитѣ и степенята на приложението имъ. Едновластно. **Нѣма институция, която да балансира и коригира решенията на НС, ако една социална група, или дори частъ отъ нея, търпи загуби отъ тѣхъ, ограничаващи приходитѣ на нацията въ конкретни стойности:** за самитѣ потърпевши, като намалява жизнения имъ стандартъ, покупателната имъ способностъ и увеличава податливостята имъ къмъ рисковитѣ социални групи и участието имъ въ тѣхъ, увеличавайки необходимитѣ бюджетни разходи за намаляването на негативнитѣ обществени явления (което пкъ укрепва монопола на държавата надъ обществото); като намалява производството и качеството на стокиитѣ, които сж приоритетъ на потърпевшата социална общностъ, а оттамъ на цѣлия БВП, и т.н.

Въ момента авторитетътъ на парламентарнитѣ групи, т.е. на НС, се крепи върху 30-тина процента отъ избирателитѣ, което не трѣбва да се бърка съ резултатитѣ отъ мѣстнитѣ избори, и продължава да пада.

Въ връзка съ конкретни обстоятелства, броятъ имъ може да варира до 2-5%. Това не промѣня факта, че **поне 70% избиратели нѣматъ свои застъпници въ властта и прѣки лостове да ѝ влияятъ, освенъ силовитѣ: стачки, гражданско неподчинение, негативизъмъ къмъ държавата (не къмъ страната и нацията!), бойкотъ на данъчната система (която и безъ това е съ регресивни, пресиращо високи стойности) и т.н.** Срещу това управницитѣ

(предимно чрез главния си лостъ - изпълнителната власт) активизиратъ репресивнитѣ възможности на държавата, включително до ужъ безобиднитѣ нива на демагогията (на българина му пречелъ моралътъ (?!), робската психика (?!), мързелътъ (?!), предателството (?!) и т.н., но не и условията, въ които живѣе!), саморекламата (решенията и действията на ЕС и НАТО, включително поканитѣ за членство, се представятъ като успѣхи на МС и НС!) и откровената цензура. Сжщевременно вмѣсто активна политика за стопански напредѣкъ, създаване на условия за частния бизнесъ, откриване на работни мѣста, закриване на губещитѣ предприятия, загърбване на псевдосоциалнитѣ мероприятия - т.е. политика за максимално ограничаване на загубитѣ и увеличаване на личното и национално богатство, обществено недоволство се тушира чрезъ взимане на държавно-контролирани външни заеми, които се трупатъ (за десетилѣтия напредъ) върху гърба на сжщото това общество. Тѣзи действия на управницитѣ, които умислено експлоатиратъ и страха на Запада отъ взривъ на социалното напрежение у насъ, цели да бетонира положението имъ на глобални посредници между нацията и ЕС и да гарантира незамѣнимостта, облагитѣ и печалбитѣ имъ.

Въ подкрепящитѣ НС 30-тина процента (28% сж за НС, 61% - противъ, 11% - въздържали се: МВМД, в. "24 часа", 2 мартъ 2000 г.) обаче влизатъ представителитѣ на: крупнитѣ финансови и производствени срѣди; едритѣ собственици заедно съ администраторитѣ и подчиненитѣ имъ, държавнитѣ ръководители, служители, администрация, чиновничество; профсъюзнитѣ централи и служителитѣ имъ, парламентарнитѣ партии отъ ръководствата до функционеритѣ въ нивовитѣ имъ структури; сѣнчеститѣ групировки и мафиотскитѣ организации. Тоестъ върхушката и служителитѣ на най-силнитѣ политически, стопански, административни и силови кръгове въ България заедно (поне) съ по-голтмата частъ отъ семействата си. Стремѣжътъ на тѣзи срѣди е да запазятъ командващото си положение на разпоредители на ресурситѣ въ страната (трудови, технически, суровинни, информационни, финансови, политически и т.н.), да гарантиратъ и увеличаватъ печалбитѣ си, изпомпвайки срѣдства отъ всичко чрезъ закони и покрайзакони лостове, които (формата на законитѣ, степенята и начинътъ на прилагането имъ) сж приоритетъ на тѣхното и крепящото се на тѣхъ НС, МС и пр. Но тѣ нѣматъ предпоставки и желание да влагатъ национални (!) срѣдства въ чуждъ, не личенъ тѣхенъ, бизнесъ (напримѣръ въ малкия и срѣдния). Защото това ще погълне субсидии и ще намали динамиката на собственитѣ имъ печалби, ще създаде икономически и политически независими отъ "тѣхната държава" обществени групи, които ще започнатъ да търсятъ правата си въ стопанската и управленската сфери.

(Следва)

Кѣде са виновнитѣ за банковитѣ фалити?

Иванъ Мироновъ

Иванъ Китовъ

Христо Дановъ

Веска Мегжугиева

Четиристо за гепутати и висши държавници

България нѣма замѣстителъ

Нѣма нищо по-гнусно отъ това, политически боричкания и лични страсти да стоятъ по-високо отъ националнитѣ интереси. А именно това става последнитѣ петдесетина години.

Преди 1989 г. боричканията бѣха основани на това кой е по-вѣренъ на Голѣмия братъ, сиречь по-голѣмъ блюдолизецъ - това минаваше като ценностъ, за ужасъ на зрѣщитѣ малко по-далечъ, ужасъ, който и досега не е преминалъ. Следъ горната година настѣпи една краткотрайна ера на романтика отъ нѣкаква победа, която всѣщностъ пакъ малцина виждаха, че не е никаква победа, а пренареждане на картитѣ по такъв начинъ, че да не пострадатъ предалитѣ безкрѣвно крепостята. Съ други думи, нѣкой имъ се отблагодаряваше - оттукъ нататкъ знаете какво стана. Протежетата отъ втория и третия ешелонъ грабнаха паритѣ и казаха "Ти гонишь". Засега май, че хванати нѣма. И нѣма да има. Западтъ си затвори широко очитѣ (има такъвъ филмъ въ Америка - "Очи, широко затворени") и какво го интересуваше наистина - ядренитѣ бойни глави на комунистическия Изтокъ не бѣха заплаха, а лепкавата международна обстановка бѣше минало. За него корупцията е само понятие, свързано съ митницитѣ - т.е. да не мине наркотикътъ до моята врата, а това, че нѣкъде високо въ върховетѣ на властята нѣкой се ползва отъ благосклонността му и получава равнопосочни облаги - това не е корупция, това е приятелство или въ най-добрия случай лоби.

Сега, когато последнитѣ събития въ българския политически животъ сочатъ отново опасна степенъ на зарѣзване на националнитѣ интереси, заради лични и теснопартийни интереси, лѣсва въ реалнитѣ си размѣри една отколешна истина, която като че ли всѣки се бои да назове - българската нация не е единна, меко казано, а по-точно истината е такава - въ българското общество съществува непреодолима пропастъ на политическа основа, това първо, и второ голѣма частъ отъ българскитѣ политици не могатъ да надделѣятъ на пагубнитѣ лични страсти и да разбератъ, че България е по-голѣма отъ махленскитѣ припирни. Малко ли български сж убивали български, че да продължаваме да бждемъ заложници на непочтени страсти. Не веднѣжъ съмъ повтарялъ, че политикъ, който обича да му се подмазватъ, е духовно осакатенъ и не бива да се издига на високъ постъ - кметъ дори не бива да става. Защото истината е проста - той ще се заобиколи съ духовни скопци като него, които ако днесъ продаватъ собственото си достойнство заради изгода, утре ще продадатъ държавата за сѣщата изгода. Продажната душа е нѣщо, което може да събере всички пороци въ себе си - и лицемѣрие, и подлостъ, и алчностъ, и най-накрая - всичко ще върши заради интересъ. Такива хора се търсятъ обикновено за марионетки, тѣ сж най-удобната материя - защото така както ужжимъ работятъ за българскитѣ интереси, всѣщностъ получаватъ заплатата отъ нѣкъде другаде.

България сега има нужда отъ идеалисти - само тѣ ще спасятъ България - както всѣщностъ винаги е било, търгашътъ ще си остане търгашъ, и ако въ добре функциониращитѣ държавни системи имъ се слагатъ намордници непрекъснато, в неукрепнала България търгашитѣ виждатъ стадо безъ кучета, кждето спокойно могатъ да си разиграватъ коня.

На тѣхъ съмъ длъженъ да кажа, че тѣ никога не сж били ядро, а само зарамена обвивка и сждбата имъ е сждба на обвивка - изхвърлятъ я. Само време и чисти хора - другото идва отъ само себе си. Просто нѣма друга логика.

Йорданъ Ганчовски

---

*Божидаръ Чековъ, Парижъ***Евтина мъка**

Въ края на 1999 г. въ едно парижко предградие се състоя поредната конференция, посвѣтена на привличането на френски инвеститори въ България. Предъ нѣколцината любопитни дипломати и адвокати, но въ отсъствието на каквото и да е френско сериозно предприятие, нашитѣ икономисти (чиито резултати - спадъ на производството и растяща безработица сж познати на всички експерти) се опитаха да съблазнятъ присѣстващитѣ съ евтина българска работна рѣжка.

Нашитѣ представители едва ли знаеха, че въ навечерието на конференцията въ Парижъ бѣ намѣрена заклана съ 21 удара съ кама 19-годишната Гинка Трифонова, носителка на фалшивъ паспортъ. Трагично съвпадение, което настоятелно поставя въпроса за формата и съдържанието на предприетитѣ реформи. За реалнитѣ икономически и житейски познания на тѣзи, които ги провеждатъ. Защото ниско платениятъ трудъ не само че не привлича инвеститоритѣ, но дори ги плаши. Нищожитѣ заплати убиватъ интереса

към работата. Когато се слезе по-надолу отъ гадено ниво на заплащане, хората търсят други източници за печелене на насъщния. Стигне ли се дотамъ, настъпва разлагане на социалнитѣ и моралнитѣ структури на обществото.

България е на 2 часа и половина пътъ съ самолетъ отъ Западна Европа. Срѣдствата за масова информация ставатъ все по-достъпни за по-големия брой хора. Никой не може да скрие отъ българскитѣ младежи, че една и съща работа на Западъ се печели 10-20 или 30 пъти повече. Математически казано, това, което единъ френски младежъ може да постигне за 10 години, на българина ще сѣ му необходими срѣдно 200! Това е причината за постоянното изтичане отъ България на работоспособни млади хора. И не сѣ хвалбитѣ за евтиния български трудъ, които ще върнатъ потока обратно. За 10 години надъ 700 000 младежи се "преселиха" на Западъ. Повече отъ 400 000 сѣж участницитѣ въ бждещата лотария за "зелена карта" (САЩ). Опашкитѣ предъ чуждитѣ посолства не намаляватъ. Турскитѣ и

грѣцкитѣ граничари постоянно залавятъ нелегално преминали браздата. Нѣкои по-"късметливи" минаватъ презъ ситото. Безъ документи, безъ професия, безъ истински приятели, тѣ неизбѣжно попадатъ въ тинята на "обществото на консумацията", където "всѣка стока си има купувачъ". Но тамъ, въ пазарната икономика на парижкитѣ протоари, въ мръснитѣ хотели съ скжсани чаршафи, действатъ закони, изковани отъ свѣтовния бангитизъмъ. Плъхове съ вълчи зѣби смучатъ лекомислието и мизерията на българскитѣ "пеперудки", изгубили вѣбра въ успѣха на реформата, въ притока на чужди инвестиции и евроинтеграцията съ честенъ трудъ.

Вторникъ, 7 декември, гражданитѣ отъ квартала се събраха на мѣстото на произшествието, за да почетатъ паметта на убитото българско момиче. Върху протоара тѣ положиха букети съ цвѣтя.

Божидаръ Чековъ е авторъ на книгитѣ "Стрелецътъ отъ Айфеловата кула" и "Втората Айфелова кула".

Констативен протокол

(оригиналниятъ ръкописъ е запазенъ)

Св. Синод на Българската православна църква, начело с Наместник-председателя Неврокопския митрополит Пимен, с протокол № 58 от 17 ноември 1993 г., взе решение за назначаване на комисия за проверка на документите по избора на патриарх.

На 23 ноември 1993 г. в сградата на Св. Синод на ул. "Оборище" № 4 - София, се събра комисия в състав:

проф. ставр. ик. Радко Поптодоров - председател, и членове:

Велички епископ Галактион - народен представител;

Емил Спанчев - член-секретар на ВВС - юрист;

Вениамин Терзиев - юрисконсулт;

Иван Накев - началник на ВВС при Св. Синод;

Петър Петров - началник отдел "Административен";

Членове на комисията: специалисти от гл. управление на архивите Пена Симеонова и Кръстина Георгиева, които заедно с експерта - представител на Столична голяма община Росица Гургушинова, които с протокол от 19 юни 1992 г., т. 2, са описали документите по избора на патриарх в папка П, прошнурована така, както са ги открили в специалния шкаф в стая № 18 с надпис: "Главен секретар".

На заседанието на комисията присѣстваха следните общественици:

Емил Капудалиев - народен представител;

Йордан Василев;

Иван Шалев;

доц. Боян Момчилов - зам.-председател на Съюза на църковните настоятели;

Веселин Вълчев - член на Църковно-гражданския комитет;

Цвятко Алексиев - председател на Християнското движение за духовно и национално възраждане "Митрополит Симеон Варненски" - Варна.

Председателят откри заседанието на комисията и помоли всички да слязат в стаята на гл. секретар, за да вземат споменатата прошнурована папка от специалния шкаф.

Комисията беше придружена от екип на Българска телевизия, която засне цялото заседание на комисията.

БЪЛГАРСКИ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

След това председателят запозна присъстващите с уставния ред за избор на патриарх и напомни, че не са провеждани избори за църковно-народен и патриаршески събор от 1951 г., на което никои не възрази.

Това се изисква от чл. 91, 94; 56, 59, 62, 66, 69, 70, 72; 45, 47; 32, 33; 16, 18 и 22 от Устава на Българската православна църква.

Изборът за патриарх, който се проведе през 1971 г., беше в нарушение на горните текстове, поради което органите, взели участие в избора, са незаконни и действията им са канонически и уставно правно нищожни и не могат да породят правни последици.

По-нататък председателят предложи да се отвори папката по избора на патриарх, за да се документира гореказаното.

В папката бяха намерени важните документи: списък на избирателите от всяка епархия, оригиналните бюлетини, прошнуровани и поставени в плик с червен восъчен печат.

В избирателния списък се установиха следните нередности: избирателите са назначени, а не са избрани. Те не изразяват воля на клира и народа. Между тях има църковно-административни служители, пряко подчинени на управляващия Софийската епархия и заместник-председател на Св. Синод и кандидат за патриарх Максим: архиерейски наместници, секретар на Софийската митрополия, финансов ревизор, юристконсулт, т.е. административно зависими служители. Подобни нарушения има и в списъка на избиратели от другите епархии.

Намериха се 101 броя бюлетини, колкото са и участниците в събора.

Комисията констатира, че е нарушен чл. 22 от УБПЦ, който съдържа следния текст: "...Заместник-председателят обявява имената на тримата, избрани от Св. Синод, кандидати за патриаршеския престол, и приканва избирателния Църковно-народен събор да избере с тайно гласоподаване едного от тримата...", което предполага личен избор на един кандидат от страна на всеки избирател и тайно вписване саморъчно на името в бюлетината, което става в тайната стаичка, след което бюлетината се слага в плик и се пуска в изборната кутия.

Комисията намери 67 бюлетини, написани със съвършено еднакъв почерк, т.е. писани от едно лице. Освен това се намериха 6 бюлетини, писани с друг почерк от второ лице. Общият брой, написани от тези две лица, възлизат на 73 броя. Първите 67 и вторите 6 бюлетини са повече от 2/3 от необходимите гласове по чл. 22 от УБПЦ за обявяване на кандидата за избран. От останалите бюлетини 26 броя са писани с различни почерци и се намериха още 2 броя бели недействителни бюлетини.

От проверката се установи, че така проведеният патриаршески избор през 1971 г. е в нарушение на Устава на Българската православна църква, поради което е правно нищожен.

След това папката с документите беше запечатана и върната в хранилището от председателя и членовете на комисията.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: проф. ст. свр. инк. Радко Поптеодоров

ЧЛЕНОВЕ:

Велички епископ Галактион: + Вел. еп. Галактион

Емил Спанчев - Емил Спанчев

Вениамин Терзиев: Вениамин Терзиев

Иван Накев: Иван Накев

Петър Петров: Петър Петров

Пепа Симеонова: Пепа Симеонова

Кръстина Георгиева: Кръстина Георгиева

Росица Гургушинова: Росица Гургушинова

Емил Капудалиев: Емил Капудалиев

Йордан Василев: Йордан Василев

Иван Шалев: Иван Шалев

Боян Момчилов: Боян Момчилов

Веселин Вълчев: Веселин Вълчев

Цветко Алексиев: Цветко Алексиев

Комунистите си поставяха удобни митрополити

Единъ от епископитѣ, на които комунистическата власт попречи да заеме митрополитска катедра, бѣ Смоленскиятъ епископъ Тихонъ.

Роденъ въ китния балкански градъ Тръвна въ кътъ и домъ, изпълненъ съ вѣра и благочестие, завършва Софийската духовна семинария и Богословския факултетъ и се посвещава на служение на църква и народъ, като приема монашеско служение. Учителства въ Пловдивската и Софийската духовни семинарии. Презъ 1940 г. специализира въ Швейцария. Дълбоко вѣрващъ, високо ерудиранъ, всеотдаенъ воинъ на православната църква, съ голѣми музикални и ораторски дарования. Билъ е протосингелъ въ митрополиитѣ въ Ловечъ и Варна. Презъ 1946 г. е хиротонисанъ въ епископско достойнство. Отъ тогава до 1971 г. цѣли 25 години служи съ голѣма преданостъ и усърдие като ректоръ на Софийската духовна семинария. Презъ тази многолѣтна дейностъ много младежи е възпиталъ въ православната вѣра и родолюбие. Въ тежкитѣ дни за цѣлата църква постиженията не радваха комунистическитѣ управници.

Нелеката сѣдба на Софийската духовна семинария презъ 1950 г., когато сградата въ София е отнета отъ комунистическото правителство и ученицитѣ бѣха изтикани въ неудобнитѣ по обемъ и битови условия сгради въ закрытия Пастирско-богословски институтъ при гара Черепишъ, епископъ Тихонъ изнесе на плещитѣ си рискъ отъ репресивни последици. Ръководѣше вече единственото останало срѣдно богословско училище на Българската православна църква, въ годинитѣ, когато църквата по образеца на сталинскитѣ репресии въ болшевишка Русия притесняваше по всички възможни пѣтици, отъ всички страни. Откланяха се кандидати за постѣпване въ семинарията чрезъ заплахи. Епископъ Тихонъ устоя, въпрѣки политическитѣ бури, въпрѣки клопкитѣ отъ страна на Държавна сигурностъ, които залагахъ по пѣтя на учебно-възпитателната дейностъ. А бѣше достоенъ човѣкъ и духовникъ. Съ достойнство носѣше архиерейската корона и жезълъ.

Дирекцията по изповѣданията, която съ арогантностъ изпълняваше пѣкленитѣ планове за обезглавяването на православната ни църква чрезъ отстраняване на най-достойнитѣ духовници, като: Макариополския епископъ д-ръ Николай, епископъ Стефанъ, двамата сѣдени отъ "народния сѣдъ", епископитѣ Партений, Симеонъ, архимандритѣ Матодий, Миронъ, архимандритъ Василий, предстоятелъ на храма "Св. Александъръ Невски", изселенъ отъ София, архимандритъ д-ръ Серафимъ, архимандритъ д-ръ Атанасий Бончевъ. Презъ 1950 г. комунистическото правителство настоява предъ Св. Синодъ да бѣде отстраненъ отъ длъжността ректоръ на Софийската духовна семинария епископъ Тихонъ и високо ерудиранитѣ учители Александъръ Илиевъ, д-ръ Иванъ Тутековъ, архимандритъ Гораздъ, магистъръ Харитонъ Поповъ. А тѣ бѣха всички носители и проповедници на българскитѣ национални идеали.

Следъ кончината на Врачанския митрополитъ Паисий, при проведенъ изборъ за новъ митрополитъ съ най-голѣмъ брой бюлетини е епископъ Тихонъ. Следъ това "вездесѣщата" Държавна сигурностъ оказва давление и е принуденъ да се откаже отъ митрополитската катедра по "здравословни причини".

Така единъ по единъ през 45-тѣ години комунизъмъ, църквата бѣ обезглавена отъ най-добритѣ, предани духовни водачи.

Димитъръ Валачевъ

Кирилъ Крумовъ, Враца

Накѣде отиваме?

На 10 ноември 1989 г. падна режимътъ на Тодоръ Живковъ и българскиятъ народъ потърси пѣтя на своето спасение. Бѣше създадена политическата групировка Съюзъ на демократичнитѣ сили - СДС. Макаръ че този съюзъ бѣше създаденъ отъ бивши комунисти, той бѣше единствениятъ свѣтълъ лѣчъ въ тунела на мракобесие. По тази причина българскиятъ народъ масово го подкрепи. Новосъздадениятъ БДФ сѣщо се присъедини къмъ политическия съюзъ СДС. Въ СДС обаче не гледаха съ добро око на бившитѣ легионери, макаръ че тѣ бѣха най-здравата опора на този политически съюзъ. По това време се получи писмо отъ БНФ, съ което ни се пропорѣчваше преоценка на отношенията съ СДС. Писмото бѣше прочетено предъ членоветѣ на Националния съветъ отъ тогавашния председателъ на БДФ г-нъ Василъ Златаровъ. Болшинството отъ членоветѣ на НС се изказаха въ подкрепа на писмото,

но накрая решихме да останемъ въ СДС готовогава, докато СДС е съюзъ отъ партии, а не монолитна партия. Тогава решението на НС на БДФ бѣше, че ако СДС стане партия, ние ще излѣземъ отъ него и ще станемъ коалиционни партньори съ еднакви права. На последната си национална конференция СДС се обяви за монолитна партия. Това бѣше необходимо, за да се туширатъ вътрешнитѣ междупартийни противоречия. Заслугата за това е на председателя на СДС г-нъ Иванъ Костовъ. При това положение БДФ трѣбваше да напусне СДС, но това не стана. Двойното членство е вредно както за СДС, така и за развитието на партиитѣ въ него. Това двойно членство създава предпоставки за политически антагонизъмъ и то е една отъ главнитѣ причини за загубата на мѣстнитѣ избори въ много градове и села. Предполагамъ, че ръководствата на СДС и БДФ ще предприематъ необходимитѣ мѣрки за

отстраняване на тѣзи недостатѣци.

Въ много координационни съвети на СДС по мѣста не се проявяваше толерантност къмъ бившитѣ легионери и това положение предизвика възстановяването на СБНА. На 28 ноември 1998 г. бѣше възстановенъ съюзътъ, а презъ месецъ февруари 1999 г. бѣха подадени документитѣ за неговата сѣдебна регистрация. За съжаление и досега СБНА не е получилъ своето регистриране. Има хора, които се страхуватъ отъ името "Български легионъ". Презъ последнитѣ нѣколко години съмъ провель много разговори съ бивши и настоящи легионери и болшинството отъ тѣхъ сѣ за възстановяване на СБНА. Има хора обаче, които смѣтатъ че Легионътъ е историческо минало. Лично азъ никога нѣма да се съглася съ подобна оценка. Легионътъ е самобитна рожба на българския народъ и неговитѣ идеи ще живѣятъ вѣчно въ сърцата на честнитѣ българи. Тѣзи идеи сѣ необходими на българския народъ повече отъ вѣкога. Дори следъ Ньойския договоръ духътъ на българина не е пагаль толкова ниско. Днесъ българскиятъ народъ върви по пѣть, който води доникѣде. Правителството на ОДС прави несполучливи опити да създаде нѣщо ново, но за съжаление усилията оставатъ напразни. Десетъ години у насъ се прави реформа, но никой не дава точни параметри на тази дейностъ. Резултатътъ е равенъ на нула. Държавниятъ апаратъ е въ пълна разруха. Бюджетътъ се пълни отъ данѣци, а гѣлътъ на приходитѣ отъ икономиката е нищоженъ въ сравнение съ други гържави. Държава безъ икономика е обречена на гибель. Икономическиятъ сривъ води до падение въ всички области на обществения животъ. Причинитѣ за това положение сѣ ясни. Лошо наследство отъ миналото и лошо управление сега. Нека бждемъ реалисти. НАТО и ЕС нѣма да ни поднесатъ баница въ

мепсия. Ние сами трѣбва да решимъ собственитѣ си проблеми. Западътъ може да ни помогне, но главнитѣ действащи лица въ този театъръ сме ние, българитѣ, Клинтънъ при своето посещение у насъ не току така случайно цитира отецъ Паусий. Въ САЩ живѣятъ 280 милина човѣка, които иматъ две политически партии. У насъ живѣятъ 8 милиона, които иматъ 220 политически партии. Коментарътъ е излишенъ. Какво трѣбва да се направи, за да излѣзе България отъ това тресавище? Сществуваатъ три варианта. Първиятъ е премиерътъ Иванъ Костовъ да състави новъ кабинетъ, съставенъ отъ хора професионалисти, които да започнатъ наистина да работятъ за интереситѣ на българския народъ. Такива честни хора обаче трудно ще се намѣрятъ у насъ сега. Има ги, но никой не ги допуска до властта. Вториятъ вариантъ е **създаването на единъ националенъ съюзъ, който да обедини всички политически сили, които искрено желаятъ благоденствието на България.** Единъ такъвъ съюзъ може бързо да се създаде и на следващитѣ избори да излѣзе като мощна сила, която да помете двуполосния моделъ. Третиятъ вариантъ е най-лесенъ. Той се изразява въ това, че **парламентътъ може да възстанови Търновската конституция.** При третия вариантъ изчезватъ всички проблеми отъ нашия политически животъ. За тази целъ не е необходимо свикване на Велико народно събрание, защото всички политически актове въ окупирана гържава нѣматъ юридическа стойностъ. Нѣщата днесъ опиратъ до спасяването на българския народъ и всички политически сили, които мислятъ за него, трѣбва да обединятъ усилията си, за да постигнатъ тази велика целъ. **Народъ съ тринадесетвѣковна история заслужава по-добра сѣдба и азъ съмъ убеденъ, че той ще я има.**

За България!

Документация

Драгомиръ Загорски

На 25 май 1955 г. е възложено на Българската академия на наукитѣ да състави "Кратка българска енциклопедия" за широкъ кръгъ читатели. Работятъ 1500 учени и специалисти. Тѣ съставятъ кратка енциклопедия, изпълнена съ хиляди лѣжи, пропагандни описания за избесени съветски терористи и велики партизански победи.

Между другото откриваме и нѣкои изтървани истини:

На стр. 659, трети томъ, четемъ за умствено недоразвититѣ деца - олигофрени:

До 1945 в страната има само 1 специално у-ще със 75 ученици. През 1963 броятъ им е 43 с 4260 ученици.

При този растежъ на броя на олигофрентитѣ не е за учудване, че въ 1999 г. все още 15% гласуватъ за комуниститѣ! Въ сжщата енциклопедия ето какво пише за великия антифашистъ Антонъ Поповъ:

Поповъ продължава своята антифашистка дейностъ; полицията непрекъснато го преследва и той е принуден да се премести в София, където се записва в университета.

Коментаритѣ сѣ излишни!

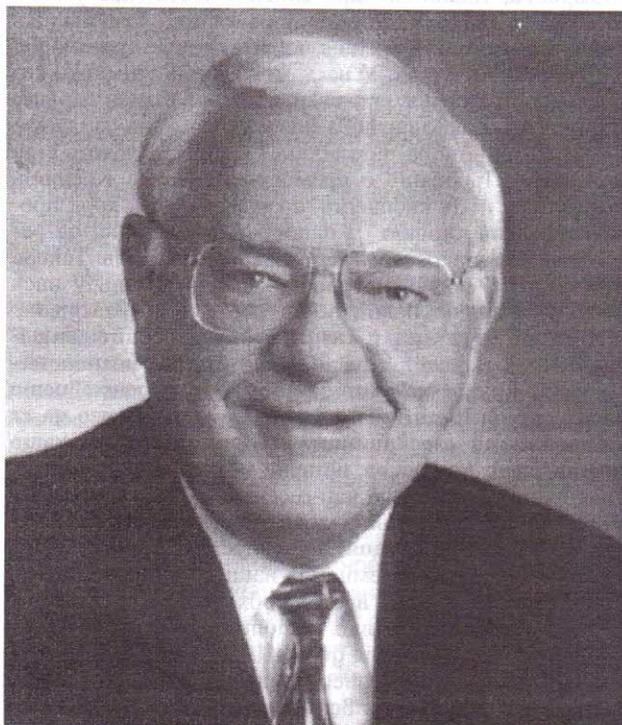
И все пакъ какво четемъ въ предговора на енциклопедията:

За българския читател сега е нужна нова, научна българска енциклопедия, която да отразява настѣпилите коренни обществено-политически и социални промени в света - рушенето на капиталистическия обществен строй, създаването на световна социалистическа система, разпадането на колониалната система на империализма и възникването на нови държави; енциклопедия на съвременните епохални открития и постижения на науката, техниката и културата, на новата българска действителност след победата на социалистическата революция, промените и завоюваните успехи във всички области на икономиката, науката и общественото развитие.

..."Кратка българска енциклопедия" (КБЕ) е предназначена за най-широк кръг читатели - научни, културни и просветни дейци, работници и селяни, студенти и ученици...

При съставянето на КБЕ са участвали като автори, редактори, рецензенти и консултанти около 1500 български учени и специалисти от БАН, от висшите учебни заведения, от културни учреждения...

Поздравления отъ губернатора на Илиноисъ, г-нъ Джорджъ Райънъ, до сп. "Борба" и по случай Деня на освобождението

OFFICE OF THE GOVERNOR
JRTC, 100 WEST RANDOLPH, SUITE 16
CHICAGO, ILLINOIS 60601

GEORGE H. RYAN
GOVERNOR

January 31, 2000

Dear Mr. Darvodelsky:

As Governor of the State of Illinois, I would like to congratulate your publication, "Borba" on 49 years of serving our communities.

Sincerely,

George H. Ryan

February 17, 2000

Greetings:

As Governor of the State of Illinois, it is my pleasure to welcome everyone gathered for the 122nd Anniversary of the Bulgarian Independence Day.

Sincerely,

George H. Ryan

(Английският текст е съкратенъ)

Драги г-нъ Дърводелски
Като губернаторъ на щата Илиноисъ поздравявамъ Вашето списание "Борба" по случай 49-годишната му служба на общността.

Илиноисъ съдържа много етнически групи, които образуватъ нашия щатъ и едновременно запазватъ своитѣ богати културни особености. Вашето списание "Борба" е важна връзка съ българо-американската общност...

Искрено вашъ:
Джорджъ Райънъ

Позрави!
Като губернаторъ на щата Илиноисъ поздравявамъ всички и събрани на тържеството по случай българския ден на Освобождението.

Това историческо събитие стана на 3 мартъ 1878 г. Вече 122 години българската гържава и народъ работятъ търпеливо и постоянно за постигане на демократични успѣхи на страната...

Отъ името на гражданитѣ на Илиноисъ приемете моитѣ най-добри пожелания по този специаленъ случай.

Искрено вашъ: Джорджъ Райънъ

Петъръ Захаровъ,
политически емигрантъ,
БНФ - Кралство Швеция

Ще има ли автономия за Поморавия

Робството е по-лошо отъ всички злини взети заедно - Платонъ

Следъ подписването на Ньойския договоръ презъ есента на 1919 г. водачътъ на сръбската делегация и творецътъ на велика Сърбия и Югославия Никола Пашичъ билъ запитанъ: Защо гражданитѣ чужди земи, въ които нѣма сърби? Отговорътъ билъ: Затова, защото единъ денъ, когато се наложи да връщаме тѣзи земи, ще имъ дадемъ

тѣхното, а не наше.

Още отъ своето начало експериментътъ, нареченъ Югославия, бѣше фаталенъ както за европейската дипломация, така и за съседнитѣ гържави и изкуственото творение, известно въ новата балканска история съ синонимното оперетъчнито - тъмница на народитѣ.

Презъ цѣлото си 70-годишно съществуване югоимперията бѣ управлявана изключително отъ сръбската военна и политическа администрация чрезъ своеобразенъ държавен тероръ надъ останалитѣ несръбски етноси съ строго опредѣлена политическа тенденция, формулирана още въ “Начертанието” на Илия Гарашанинъ - сърбизиране на цѣлото южнославянско население.

Историята е свидетелъ на претенциитѣ на сръбския агресивенъ шовинизъмъ за ПиEMONтъ на южнитѣ славяни още отъ създаването на сръбското княжество въ началото на 19 вѣкъ. Отъ тогава започна непрекъснатата сръбска експанзия въ българското етническо пространство, която трае и до днесъ, въпрѣки пораженскитѣ ходове на диктатора Слободанъ Милошевичъ въ последно време. **Никакъ не е случайно и това, че днешнитѣ сръбски политици не се отказватъ отъ названието “Югославия”, макаръ че цѣло десетилѣтие такава държава вече нѣма.** Тя премина въ небитието и останаха само ужаснитѣ спомени, записани въ страницитѣ на едно мрачно минало.

Чакъ сега видни западни политици признаха истината, че създаването на изкуственитѣ държави следъ Първата свѣтловна война за сметка на Германия, Унгария и България, колоситѣ въ европейската история и култура, било грѣшка съ катастрофални послѣдствия за прогреса на цѣлото човѣчество.

Ако съвременна Европа приема своето обещание като висшъ мораленъ стадий и желае стабилностъ на Стария континентъ, тя трѣбва да се извини на Германия, Унгария и България за сторенитѣ имъ злини въ Версай, Трианонъ и Ньой. Въ противенъ случай идеята за общия европейски домъ ще бѣде фиксидея, а подъ стрѣхата му ще царува перманентно недовѣрие, което пѣкъ, безъ съмнение, ще пречи на нуждната интеграция въ общността.

Сега е времето, когато е необходимо, както би казалъ Фридрихъ Ницше, “да се преоценятъ всички ценности”, а това означава да не се премѣлчаватъ проблемитѣ, създадени отъ една коварна система, Версайската.

Разгромътъ на Титовата миниимперия е дефинитивно приключенъ, а процесътъ на дезинтеграция на остатъчната сръбско-черногорска Югославия е въ пълнен ходъ. Това го знаятъ и децата.

Половината отъ населението въ самата Сърбия е отъ чуждо потекло, което прави държавата класически конгломератъ отъ различни етноси, стремящи се къмъ културна, икономическа и административна независимост.

Същевременно жизнениятъ стандартъ на тамошното население, особено следъ въздушнитѣ удари на НАТО миналата година, е спадналъ на най-ниско ниво. Икономическата криза и масовата безработица е засегнала най-много национал-

нитѣ малцинства въ Косово, Войводина и Западна сръбска земи.

Ето защо стремежътъ на отгѣлнитѣ региони съ несръбско население къмъ самоуправление въ последно време набира все по-голяма скоростъ.

Ако се желае дълготраенъ миръ на Балканитѣ една федеративна Сърбия въ този исторически етапъ е най-мѣдрото политическо решение, въ случай че Европа не допусне промѣна на сръбскитѣ държавни граници.

Широка автономия на албанско Косово, унгарска Войводина, босненски Санджакъ и българска Поморавия заедно съ Тимошко-Дунавската зона (присъединена къмъ Сърбия презъ 1833 г.) е алтернатива на новото столѣтие, столѣтие безъ досегашнитѣ кървави войни, предизвиквани главно отъ сръбската военщина и тѣхния непресъхващъ националшовинизъмъ.

Една автономна Моравска областъ съ демократично самоуправление, населена съ българи, албанци, румѣнци (власи) и сърби справедливо ще реши националния въпросъ въ този регионъ, ще премахне вѣчнитѣ спорове между сърби и българи и ще стане факторъ на мира въ центъра на полуострова. Това ще бѣде типично съвремененъ европейски моделъ и ще повлияе положително на съседнитѣ страни за възприемане на европейскитѣ ценности. И най-важното за насъ е това, че въ този мултинационаленъ и демократиченъ районъ българище получатъ етнически права, както и другитѣ тамошни малцинства и ще спре насилствената сърбизация, налагана имъ десетилѣтия наредъ отъ сръбскитѣ асимилатори.

Регионализация като моделъ на държавно устройство се прилага и въ страни като Италия, Франция и Англия, където нѣкои провинции иматъ стопанска и културна самоуправа. Такова е административното устройство на съвременна Австрия и Германия безъ нѣкакви загуби отъ това.

Тя е по-лесно осъществима и по-належаща въ страни своевременно облагодетелствани съ чужди земи и население. Какъ мжое една унгарска Трансилвания, по пространство по-голяма отъ остатъчна Унгария, подарена на “щастливото дете” Румѣния по Трианонския “миренъ” договоръ, да нѣма право на автономия, докато италианска Ломбардия получи автономия веднага следъ падането на режима на Бенито Мусолини.

Това право важи и за четиритѣ области подъ сръбско владичество, още повече, че тѣ сж по насилственъ начинъ и политически машиниции пресъединявани къмъ сръбския държавен корпусъ.

Подобно административно разпредѣление на Сърбия бѣ предлагано отъ видни политически дейци още въ Титова Югославия, но тогавашнитѣ сръбски тайни служби, само поради загатване за

такова начинение, бѣха пращани въ лагера Голи Отокъ, безъ да се завръщатъ отъ тамъ.

Сега вече такива гласове все по-често се чуватъ както въ самата Сърбия, така и вънъ отъ нея.

На съвещанието ан премиеритѣ на външнитѣ министри отъ Югоизточна Европа наскоро въ Будапеща, младиятъ унгарски премиеръ Викторъ Орбанъ, покрай идеята за мирна ревизия на Трианонския договор, повтори предложението на Лигата на социалдемократитѣ на Войводина за "преформулиране на Сърбия като федерация отъ шестъ автономни области", което щѣло да даде подтикъ къмъ решаване на Гордиевия възелъ на взаимноотношенията въ проблематичната сръбска държава и анулиране последицитѣ на злобещата Версайлска система въ тази частъ на Европа.

Развоятъ на събитията около Сърбия въ този моментъ най-много зависи отъ политиката на Бѣлградъ, дали ще продължи да решава спороветѣ съ сила (въ последнитѣ деветъ години Сърбия води четири несполучливи войни) или пъкъ ще се обърне къмъ преговори.

И въ единия, и въ другия случай сръбскитѣ въпросъ ще бжде разрешенъ и мирътъ на Балканитѣ възстановенъ. **За българската дипломация обаче сега е звездниятъ моментъ да поправи допуснати грѣшки отъ миналото и да извлече максимални дивиденди отъ създадената ситуация.**

Нашитѣ сънародници отъ Западнитѣ български земи (Поморавието) не искатъ нищо повече отъ онова, което имъ гарантиратъ европейскитѣ и универсалнитѣ норми и принципи на международното право, а именно - човѣшки и национални права. Тѣзи принципи сж включени и въ сръбската Конституция отъ 1992 г. (чл. 8, 32-123), а сжщо така и въ Конституцията на СР Югославия отъ 1992 г. (чл. 45-49), но за съжаление никога не сж зачитани, което поражда сегашнитѣ кризисни събития.

Значи, пакъ повтарямъ, иска се културна, икономическа и административна автономия подгъ международенъ контролъ (подобно на косовския моделъ) въ Българска Поморавия съ Тимошко-Дунавската зона и т.нар. Западни покрайнини съ територия отъ 20 000 кв. км, на която сж живѣли около един милионъ българи преди падането имъ подгъ сръбско владичество (спрѣмо турскитѣ архиви тогава въ този районъ не е имало сърби).

Нѣкои наши чуждопоклонници и сърбофили отъ крайната лѣвица ще кажатъ, че тѣзи наши сънародници сж отдавна асимилирани, което е съвсемъ неточно.

Това мога да докажа азъ, като познавачъ на обстоятелствата въ тази провинция, където съмъ роденъ, отрасналъ, правилъ етнографски и

лингвистични изследвания още като студентъ и съмъ се убедилъ въ това, че **въпрѣки жестокия физически и духовенъ геноцидъ на сръбския завоевателъ, българщината тамъ не е изкоренена. Българскитѣ духъ и самосъзнание на моравското население и въ условията на най-бруталния тероръ сж се запазвали като живи вжглени и отново бликвали въ пламтѣ на възвишено българолюбие при промѣнени условия.** Презъ дветѣ свѣтловни войни българската армия е била посрещана тамъ като освободителка съ цвѣтя и всенародна радостъ така, както бѣ посрѣцата отъ нашитѣ кръвни братя въ Македония и Западна Тракия.

По сждбовни и исторически причини идеалтѣ за териториалното обединение на България не се реализира, въпрѣки кървавитѣ войни. Затова вмѣсто къмъ историята, ще се обърщаме къмъ бждещето. **Презъ настоящия вѣкъ ни предстоятъ не въоръжени, а политически битки за духовно обединение на нацията.**

За това всебългарско начинание е нужна нагодна сплотеностъ (безъ партийни пристрастия) и държавна стратегия за защита на националнитѣ ни интереси.

Въ този контекстъ спада защитата на правата на задграничнитѣ общности предгъ международни форуми, особено на тѣзи въ съседнитѣ страни, създаване на лобита, земячески клубове, културни институции, национални политически партии, български черкви, училища и пр, всичко съ една целъ - опазване на националното самосъзнание на задграничнитѣ българи.

Ето такъвъ видъ подкрепа правителството трѣбва да даде на задграничнитѣ ни сънародници и духовно да ги приобщава къмъ българското национално тѣло. На такава дейностъ нашитѣ държавни водачи ще трѣбва да се учатъ не отъ другъ, а отъ правителствата на Албания и Унгария, които на държавно ниво даватъ снажна подкрепа на своитѣ сънародници въ Косово и Войводина относно тѣхнитѣ човѣшки, политически и икономически права, както и правата имъ на автономно управление.

Въ противенъ случай ще стане както се бѣ изказалъ зайчарския българинъ-ренегатъ Никола Пашичъ (Пашовъ) - Грабиме чуждо, да имъ връщаме, ако се наложи, тѣхно, а не наше.

Емигрантътъ Петъръ Захаровъ, членъ на БНФ, Инк., клонъ Швеция, е награденъ отъ Агенцията за българитѣ въ чужбина съ орденъ "Иванъ Вазовъ" за неговата потриотична апостолска дейностъ въ емиграция, а следъ 10.XI.1989 г. и въ България. ЦУС на БНФ, Инк., САЩ и Представителството въ България го поздравяватъ за получено то високо отличие, което го и задѣлжава за бждещата му дейностъ.

За какво сме анти и за какво сме за

Докаато лъжата и подлостъта на тази земя царуватъ, докато българскиятъ народъ продължава да боледува отъ комунизма въ неговитѣ нови, посттоталитарни превъплъщения - корупция, срастване на престъпността съ властъта, неугържимата алчностъ къмъ богатство и властъ, **докато още има живи хора, които смѣтатъ, че търпението е единствениятъ начинъ за спасение, ще бждемъ антикомунисти.** Десетъ години се надѣвахме, че за истината ще дойде часътъ, следъ което ще бжде безсмислено да бждемъ анти, че комуниститѣ ще признаятъ престъпленията си и ще се покаятъ, че ще върнатъ заграбенитѣ пари на България, че ще се отдръпнатъ отъ властъта тамъ, където историята складира пропагандитѣ идеи и режими. Презъ всичкитѣ тѣзи години ни убеждаваха, че за да си антикомунистъ е губещо, че да си анти е глупаво, че антикомунистъ звучи реакционно, а тѣ просто печелѣха време! **Следъ десетъ години и най-наивниятъ ще види, че презъ годинитѣ на промѣни комуниститѣ оцѣлѣха не само физически, а тѣ дори при новитѣ условия увеличиха и легализираха материалното си богатство.** Прехвърлянето на политическата властъ въ икономическа имъ позволи да избѣгнатъ истинското възмездие и справедливостъ, следъ като не имъ бѣха прибрани паритѣ и отказа на СДС да въведе Законъ за декомунизация (както е въ Чехия, Полша и Унгария), тѣ се стабилизираха като новитѣ икономически властници на България. Сега, когато се оглеждаме наоколо, когато имаме очи да видимъ какво става, като виждаме, че още нѣма виновни и осъдени за разграбването на България, за хилядитѣ избити безъ сждъ и рписжда, за преминалитѣ презъ затворитѣ, концлагеритѣ и следственитѣ килии, като виждаме, че нѣма виновни и осъдени за мракобесие-то, като виждаме, че нѣма осъдени за банкови и житни афери, като виждаме какъ кредитнитѣ милионери се “изпариха”, като виждаме какъ младитѣ хора продължаватъ да напускатъ масово България и имаме уши да чуемъ какво говорятъ хората, че се забелязва нѣкакво странно “национално съгласие” - за което никой отъ насъ не е гласувалъ, разбираме, че сме били прави да бждемъ антикомунисти, най-малко за паметъта на нашитѣ дѣди и родители, дали живота си за запазване независимостъта на България.

Защото да си анти лъжата, значи да си за истината. Да си анти корупцията и престъпността, значи да си за законността и реда. Да си анти продажбата на България на парче, значи да си за независимостъта на България! Защото да си анти измисленитѣ - добруджанска, тракийска, шопска и помашка нации, както и допускането на партиитѣ на Агемъ Кененъ и ОМО “Илинденъ”, значи да си за единна и недѣлима България! Защото да си анти съглашателството, политически чадъри и шурбаджанацината, значи да отстоявашъ позицитѣ си и обещанията предъ избирателитѣ, да докажешъ, че не искашъ промѣната само за да можешъ ти да правишъ сжщото като другитѣ! Защото да си анти масовото навлизане на консуматори въ партията СДС, значи като учредители на СДС, преминали презъ най-голтмитѣ трудности за организацията, **не ни е безразлично какви хора се вкарватъ въ структуритѣ на държавата, общинската и стопанската властъ, когато въ сжщото време хиляди симпатизанти на СДС, като професионалисти сж безработни.** Защото тѣкмо комунизмътъ унищожи християнскитѣ добродетели и опустоши духовно нацията, като се опита съ всички срѣдства да отхвърли тѣзи добродетели назадъ въ “безпросвѣтното капиталистическо минало” и сега нѣкой трѣбва да ги извади отъ ново привидно забвение и посѣе отново въ душитѣ на младитѣ! Защото да се върнешъ назадъ, означава да се преосмислишъ, да се видишъ кжде си и за какво си, да се самооценишъ, въ крайна смѣтка да намѣришъ истинското себе си, безъ което е невъзможно да тръгнешъ нагоре. Оставащото сж илюзии, чийто крахъ единъ денъ ненадейно ни умъртвява и ни кара да живѣемъ денъ за денъ или по-точно да вегитираме! **Днесъ мнозина се стряскатъ отъ името антикомунистъ, стряскатъ се тѣзи, които се страхуватъ отъ борба! Като че ли се забравя - злото се отстранява чрезъ борба! Отровата се обезврежда чрезъ противоотрова, заразата се лѣкува съ антибиотици. Срецу най-страшната болестъ на човѣчеството презъ 20 вѣкъ - комунизма, който отне живота на сто милиона човѣшки сжщества и покоси сждбата на милиарди, единствениятъ лѣкъ е антикомунизмътъ!**

П. Молчиловъ

Тодоръ Петровъ Петровъ (лагеристъ)

(Изъ споменитѣ на единъ мъченикъ на тоталитарния комунистически режимъ)

Роденъ е въ с. Царъ Петрово, Кулско. Поризлиза отъ будно и трудолюбиво земеделско семейство. И той, подобно на своитѣ родители, отъ младини е изпиталъ неволитѣ на селския трудъ. Идва 9 септември 1944 г. Развихря се червениятъ комунистически тероръ. Както навсѣкжде изъ страната, така и въ родното му село започватъ арести, преследване надъ невинни хора. Тодоръ, макаръ и още младъ, вижда тѣзи несправедливи беззакония и минава на страната на онеправданитѣ. А ето какъво разказва той за живота въ лагера Куциянъ:

Презъ 1947 г. постъпихъ войникъ въ едно подѣление въ София. Следъ като ни настаниха заедно съ още нѣколко души, влѣзохме въ школата за шофьори. Следъ два месеца обучение завършихме курса и аз станахъ шофьоръ на командира на подѣлението. По това време въ армията се правѣше чистка на старитѣ офицери, като на тѣхно мѣсто се назначаваха нови. А тѣ бѣха разни овчари, шивачи, обушари, но върни на партията. По едно време помощникъ-командиръ стана единъ каруцаръ отъ с. Драгалевци, Софийско, и му дадоха чинъ капитанъ.

Командиръ на подѣлението ни бѣше капитанъ Борисъ Велковъ, завършилъ право въ Франция. Той бѣше близъкъ приятелъ и сътрудникъ на Никола Петковъ. Съ него азъ често ходѣхъ въ неговия домъ, който се намираше на ул. "Царъ Шишманъ" 12, където си правѣха срещи. Презъ лѣтото на 1947 г. опозицията бѣше разтурена и партиитѣ забранени, съ изключение на тѣзи, които бѣха послушни на комуниститѣ.

Една сутринъ отидохъ съ колата, за да взема командира отъ къщи, но той бѣше много отчаянъ. Следъ два дена го арестуваха и бѣше обвиненъ като съучастникъ по грѣлото на Никола Петковъ. Въ едно кратко време започна политическиятъ процесъ срещу опозицията и сждътъ по нареждане отъ Москва осъди Никола Петковъ на смъртъ. Моятъ командиръ бѣше осъденъ на 12 години затворъ, а останалитѣ подсъждени на различни срокове.

Следъ арестуването на командира азъ бѣхъ отстраненъ, като на мое мѣсто поставиха другъ шофьоръ, доверено лице на новия командиръ, бившъ партизанинъ. Азъ бѣхъ изпратенъ въ строя, където презъ денъ ме пращаха нарядъ. Непрекъснато бѣхъ следенъ и често ме извикваха на разпитъ въ Спецотгѣла. Тамъ бѣха офицери отъ разузнаването, които искаха да знаятъ и разбератъ за моята дейностъ преди да влѣза въ казармата, защото бѣхъ членувалъ въ опозиционна организация. И за да се спася, намислихъ да избѣгамъ отъ казармата, като успѣхъ да се снабдя съ единъ пистолетъ Маузеръ 7/65 съ 8 пълнителя, 5 бомби и нови ботуши. Всичко това бѣхъ скрилъ въ единъ складъ.

На 1 априлъ 1948 г. рано сутринта ме събудиха и закараха въ щаба. Тамъ ме чакаха двама непознати офицери, които ме вкараха въ една газка, съ която пристигнахме въ комендантството. Тамъ престояхме два дена, следъ което бѣхме натоварени на една кола съ силна охрана и тръгнахме на западъ отъ София. Следъ два часа пътъ ни закараха въ единъ районъ и разбрахме, че се намираме въ лагера Куциянъ.

Тукъ животътъ бѣше много тежъкъ. Сутринъ ставахме въ 5 часа, като ни водѣха на работа въ обектъ Котела. Работѣхме въ единъ откритъ рудникъ отъ сутринта до 10 часа вечерта. Храната ни я носѣха на обекта. А тя бѣше чорба отъ празъ лукъ, зеле или бобъ, но зърната се брояха въ канчето. Основниятъ контингентъ въ лагера бѣха бивши народни представители, бивши кметове, офицери, бѣлогвардейци, студенти изключени отъ университетитѣ и др. Но между насъ имаше и лагеристи, които донасяха на администрацията кой какъво говори. Старитѣ лагеристи ни предупреждаваха, като казваха: "Ако искашъ да говоришъ, обърни се къмъ стената и си говори самъ." Тамъ за пръвъ пътъ видѣхъ писателя Димитъръ Талевъ. Началникътъ на лагера - майоръ Тричковъ, често му казваше: "Копай, копай дълбоко, да ти е ладно на гроба." Вечеръ, когато се връщахме отъ работа, често носѣхме Димитъръ Талевъ на носилка, понеже не можеше да се движи. Бѣше станалъ 40 килограма. Толкова бѣше отслабналъ, че само ако го духнешъ, можеше да падне. Тамъ за пръвъ пътъ видѣхъ известния инквизиторъ Левъ Главинчевъ. Той бѣше изпратенъ, за да показва какъ за 5 минути удушва човѣкъ и да създаде респектъ предъ лагериститѣ.

Вечерно време, на провѣрка, началникътъ Тричковъ, който винаги идваше пиянъ, казваше, че за комуниста е голѣма честъ да убие единъ врагъ. И веднага изваждаше пистолета и убиваше нѣкого. Това нѣщо още повече създаваше респектъ и страхъ срѣдъ лагериститѣ. Много пъти ноцно време въ

Мутри и мутрани - комунистически отрепки. "Казвате, че комунизмът е мъртъвъ - тогава защо сте антикомунисти." – **За да разрушимъ последната бърлога на убийци и садисти!**

Въ България бѣха по-фини съ насъ - зовѣха ни мутреси, а тукъ въ чужбина много груби - наричатъ ни мутрани.

Баща и милиционеръ въ града станалъ и жителство на столицата получилъ.

"Азъ съмъ въ София родена. Ахъ, какъ съмъ живѣла.", мутрана ми се изповѣда.

"А сега слугиня на американцитѣ съмъ станала. Моята приятелка още по-лоша работа има. По цѣла нощъ офиси чисти и клозети мие. Нѣкои сж по-добре. Работятъ като келнерки и могатъ нѣщо да откраднатъ, а въ малкитѣ часове допълнителенъ доходъ си докарватъ. Кжде мислишь нощнитѣ шофьори паритѣ си даватъ." А тѣзи, най-младитѣ, носятъ кжси кожени полички и те канятъ на сексуални игрички. Открито ти го казватъ: "Само така можемъ да си купимъ японски колички."

Нѣкои се мжжатъ за стари американци съ плешиви глави, но нѣма значение - стига да иматъ пари.

"Какъ не се срамуватъ - на Живковъ почетно погребение не разрешили и на Димитровъ мавзолея разрушили."

Браво, народе, задето на убийци и предатели достойно погребение не сте уредили!

Мутри и мутрани: "Ахъ, какъ сме живѣли", бързо допълнихъ: "Като паразити и злодеи."

Тѣхнитѣ дѣди църкви съ адски машини взривиха и мирни хора избиха, а тѣ на църква ходятъ и на Бога се молятъ, но не казватъ за кого. Но азъ подозирамъ, че е за мъртвеца комунизъмъ.

Мутри и мутрани: "Ахъ, какъ сме си живѣли". Бързо допълнихъ: **"Като кърлежи и мутрани."**

Д. Ормански

Съюзень животь

въ Чикаго, Илиноисъ

На 4 мартъ 2000 г. клонътъ на БНФ - Чикаго, отпразднува 112-годишнината отъ Освобождението на България. Празненството се състоя въ залата на Българския културенъ центъръ и бѣ открито отъ председателя на клона г-нъ Бориславъ Борисовъ. Следъ молитвата, прочетена отъ отецъ Груйо Цонковъ, г-нъ Дърводѣлски покани присѣстващитѣ да почетатъ паметъта на скоро починалата българска царица Йоанна.

Въ следващата програма г-жа Юлия Траянова изнесе докладъ за българскитѣ въстания, довели до Освобождението на България. А въ своето слово г-нъ Тодоръ Пеневъ подчерта, че свободата ни не е дарена, а извоювана съ кръвъ и заплатена съ монове злато на освободителитѣ.

Въ литературната програма бѣха рецитирани Вазови стихотворения отъ г-дата Иванъ Тодоровъ, Здравко Даскаловъ и Христо Христовъ.

Сжцо така бѣ прочетено поздравлението на губернатора на Илиноисъ г-нъ Джорджъ Райнъ до българитѣ по случай Деня на освобождението.

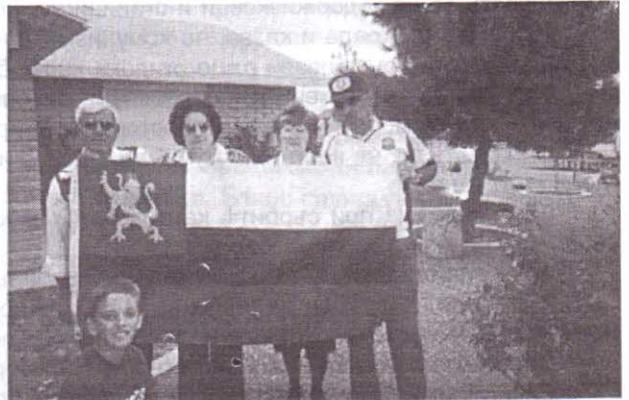
Празненството завърши съ вкусно приготвена трапеза отъ дамитѣ при Българския културенъ центъръ.

въ Фениксъ, Аризона

На 3 мартъ предъ кжщата на г-нъ Георги Антоновъ, емигрантъ отъ половинъ столѣтие, се развѣ българскитѣ триколюръ съ лъва и короната, както това става всѣка година.

Заедно съ гостуващитѣ отъ Рочестеръ, Нью Йоркъ, г-нъ и г-жа Генчо Ненкови, семейството на г-нъ Антоновъ на 5 мартъ запали свецици въ близката православна църква и така се помолиха за нашата любома майка Царица Йоанна.

Съобщава Генчо Ненковъ отъ с. Изворъ махала въ политѣ на Връйка чука

Тържествено честване на 3 мартъ

въ Ниагара Фалсъ, Канада

Още отъ рано започнаха да се събиратъ участници за тържеството предъ българската църква "Св. Иванъ Рилски". Много отъ мъхъ бѣха дошли отъ Торонто, Бѣфало (САЩ) и отъ други мѣста на провинцията Онтарио, а така сѣщо и гости отъ България, дошли на посещение при свои близки въ Канада.

Следъ църковната служба и панихидата за загиналитѣ въ борбата за освобождението на България, изнесени отъ свещ. Т. Гроздановъ, всички слѣзкоха въ салона на църквата на братска трапеза отъ вкуснитѣ ястия, приготвени отъ самитѣ членове на църквата.

Последва програма, открита отъ зам.-председателя на църковното настоятелство г-нъ Димитъръ Янкуловъ. Д-ръ Мария Русева произнесе пламенно слово за поредицата вѣстания съ много кървави жертви въ Копривщица, Батакъ, Перушица, Брацигово и други, за да се стигне до победната историческа битка при Шунка. Следъ това г-жа Ягода Тривева декламира възторжено частъ отъ "Опѣлченитѣ на Шунка". Миловиднитѣ деца на семейство Кирилови декламираха стихотворенията "Азъ съмъ българче" и "Мартеничка". Тържеството завърши съ пѣсни и музика на акордеон, изпълнявана отъ Гошо. Късно следъ обѣдъ гоститѣ се разотидоха доволни и съ изразена готовностъ отново да се събератъ за следващи празници.

Печатница "Отечество" ООД - София, бул. "Стамболийски" 125 (входъ отъ ул. "Осогово") отпечатва и отъ чужбина: книги, списания, рекламни дипляни, проспекти, календари, етикети и други книжни тѣла на черно-бѣло или цвѣтенъ офсетовъ печатъ.

Проектопорѣчкитѣ да бждатъ придружени съ обяснения за:

1. Голѣмина на книжното тѣло (страници, бройки);
2. Размѣри на книжното тѣло;
3. Количество на книжното тѣло (500, 1000, 5000 и т.н.);
4. Видъ хартия, на която да бжде отпечатано книжното тѣло;
5. Видъ картонъ за корицата и съответно въ какви цвѣтове;
6. Евентуаленъ срокъ за изпълнение на порѣчката.

За кореспондентски контакти: България, Бѣлово 4470, ул. "Алабакъ" 21 - Гошо Петровъ Спасовъ
За телефаксови контакти: телефонниятъ кодъ за България и София + 223-531 - "Отечество" ООД, София

По интересуващи ви въпроси въ връзка съ БНФ (Инк.) и публикациитѣ въ сп. "Борба" се отнасяйте до редакцията на "Борба", Р.О.Вох 46250 Chicago, IL. 60646, USA, и до представителя на БНФ (Инк) въ България г-нъ Гошо Спасовъ - гр. Бѣлово 4470, ул. "Алабакъ" 21.

Къмъ читателитѣ на сп. "Борба"

Уважаеми читатели,

Както сте прочели вече, 27-иятъ редовенъ двугодишенъ конгресъ на БНФ, Инк., ще се състои на 17 и 18 юни 2000 г. Молимъ предложения и препорѣжки до конгреса да се изпращатъ до 15 юни тази година до редакцията на "Борба", Р.О.Вох 46250 Chicago, IL. 60646, USA, и до представителя на БНФ (Инк) въ България г-нъ Гошо Спасовъ - гр. Бѣлово 4470, ул. "Алабакъ" 21.

Десетгодишенъ юбилей

Отъ години наредъ сдружението "Bulgarienhilfe", Frankfurt развива високо хуманна помощна дейность.

По случай десетгодишния юбилей помолихме основателката на сдружението г-жа Лиля Шмидтъ да запознае нашитѣ читатели съ тази дейность, като върваме, че тѣзи кошто могатъ, ще ѝ окажатъ така необходимата и заслужена подкрепа.

Следъ промѣната въ България и моето първо псоещение въ Родината ми следъ наложената ми забрана отъ комуниститѣ, видѣхъ окаяното положение на сънародницитѣ ми. Трагедията бѣше неописуема, ето защо обещахъ и предъ Бога, и предъ себе си, да помагамъ съ каквото мога и докогато мога.

Следъ завръщането ми въ Франкфуртъ запретнахъ рѣжави и започнахъ да събирамъ грехи, обувки, медикаменти, медицински уреди, детски играчки и хранителни продукти. Единодушно бѣхъ подкрепена отъ гражданитѣ въ района, въ който живѣя.

Презъ 1993 г. се основа и узакони дружество то ни и така дейността ни бѣше улеснена значително.

Така за тѣзи десетъ години изпратихме за България 16 тира съ хуманитарна помощ, която е разпредѣлена въ Кюстендилъ, родния ми градъ, Ст. Загора, Романъ, Луковитъ, Мъглишъ и София. Дадена е помощ и на духовни лица, църкви и манастири, сиропиталища, болници, старчески домове и за много самотни, бедни, възрастни хора, останали по домоветѣ си.

Стараехме се да контролираме изпратеното, да се получава на опредѣленитѣ адреси, до колкото това е било въ възможноститѣ ни. Въ Кюстендилъ изпратеното се разпредѣляше отъ женското борческо антикомунистическо женско дружество, събрало въ състава си жени и сестри на загинали по затвори и лагери, на изчезнали и убити мъже отъ свирепи комунистически тирани.

Закупувахме прежди, отъ кошто женитѣ плетѣха пуловери, чорапи, шалове и рѣкавици за сираци и бедни възрастни самотни граждани. Подготвяха коледни пакети, създаваха радостъ за деца и възрастни, за да може всѣки свѣтитѣ Христови празници да прекара по-добре, да не бжде самотень, да не бжде забравень. Сжщото се правѣше и за Възкресение Христово. Даваше и помощ и на абитуриенти, студенти, трудолюбиви, отлични бедни младежи. Това се практикува отъ години наредъ.

Въ инвалидния старчески домъ "Ильо Войвода", Кюстендилъ, направихме параклисъ "Св. Василий", където домуващитѣ да могатъ всѣки

споредъ потребноститѣ си да отиде, свеещъ да си запали, да се помоли. Самиятъ домъ е извънъ града, ето защо хората тамъ иматъ вече тази възможность да ползватъ безъ проблеми своя параклисъ.

50 години комуниститѣ систематически отчуждаваха народа ни отъ религията и днесъ резултатитѣ сж налице, ето защо колкото можехъ стараехъ се да помагамъ и въ това отношение.

Започнахъ да кръщавамъ деца сираци, юноши, даже и възрастни, кошто сж се страхували да влѣзатъ въ църква по времето на комунистическия режимъ. Усещахъ необходимостта отъ духовната храна въ тѣзи млади хора, кошто съ Светото кръщение получаваха голѣма опора въ живота си.

Направихме и единъ голѣмъ свѣтещъ кръстъ 3 м на 2 м въ Кладнишкия манастиръ, Пернишко, който вечеръ свѣти. Пѣтуващитѣ по югозападната аутрострага виждатъ на западния склонъ отъ Витоша свѣтещиятъ кръстъ тамъ горе и той имъ показва, че тамъ има християнски домъ, манастирътъ "Св. Николай".

Заедно съ г-нъ Петъръ Нешковъ, фирма "Нешмаркъ", вече четвърта година работи трапезарията при община "Красно село", София. Въ тази трапезария получаватъ храна крайно бедни, самотни пенсионери и хора, пострадали отъ комунизма. Първоначално броятъ на посетителитѣ бѣше 60-70, а сега сж достигнали 150. Получаватъ много благодарствени писма отъ хората, кошто благодарятъ, че поне веднѣжъ на день иматъ подсигурана топла храна. Подробни сведения за трапезарията бѣха дадени на сп. "Борба" предишния брой. Тази ни дейность е високо хуманна, но и много трудна. Трапезарията може да функционира благодарение на голѣмитѣ грижи и срѣдства, кошто полага г-нъ Нешковъ, кметътъ на община "Красно село" и финансовата помощ отъ Bulgarienhilfe.

За развитието на цѣлата ни дейность трѣбва да изкажа голѣмата си благодарность на Министерство на отрбаната, Вонп, кошто ни помогнаха съ тонове храна, медикаменти, превързочни материали, обувки и единъ камионъ, ползванъ за транспортъ отъ голѣма община София.

Благодаря на всеотдайната помощ на нашето ръководство и на всички нърмски граждани, които се отзоваха на повика ми от началото и продължават с сжция ентузиазъм да дават помощ за България и сега.

Благодаря на авиокомпания "Балканъ", които сж пренесли безброй пакети сж хуманитарна помощ и сж стоплици много изстрадали, измръзнали сърдца.

Благодаря на новия ген. директоръ на "Балканъ" г-нъ Б. Чакървъ, който даде своето съгласие за препращане на пакети сж хуманитарна помощ и занаяредъ. Отъ ранна пролѣтъ ще започ-

немъ акцията си, съобразно възможноститѣ на "Балканъ".

Съжالياвамъ за пропуснатитѣ случаи да изпратимъ болнично оборудване въ голѣмъ мащабъ, нѣщо което не се осжществи отъ некоректното отношение отъ страна на Агенцията за чуждестранна помощ и така прогответитѣ нѣща трѣбваше да заминатъ за Полша и Косово. Това бѣше много жалко!

Съжالياвамъ, че дружеството ни не получи никаква подкрепа отъ българи, живѣещи въ Франкфуртъ и околията, а има такива, и то сж голѣми възможности.

Изъ чуждестранния печатъ

Русия се управлява отъ бангити

отъ Стефанъ Ханделманъ, авторъ на "Новата руска мафия"

Директорътъ на една агенция за покупко-продажба на имоти въ Москва веднѣж ми обясни защо фирмата му избѣгва да плаща данѣци. Причината не е само високата тарифа - около 40%. Много повече го смущавало това, че трѣбва да обяви предъ властитѣ своя доходъ. А тази информация тѣ предавали на мафиотскитѣ шефове. Ясно му било какво ще стане по-нататѣкъ - тѣ ще удвоятъ сумата за протекция, която той имѣ плащаль до-тогава.

Това било 1993, по-малко отъ една година следъ въвеждането на "капитализма" въ Русия. Отъ тогава нѣщата сж станали много по-сложни.

Наскоро банковата комисия въ конгреса на САЩ се занима сж въпроса за "грането" на милиарди долари отъ страна на престѣпни групи и правителствени лица чрезъ западни банки. Но докато повечето отъ докладитѣ се отнасятъ до учудващата леснота на прехвърлянето на тѣзи пари презъ интернационални граници, главниятъ проблемъ бива пренебрегнатъ: връзката между престѣпници и правителствени бюрократи, което лежи въ основата на руския неуспѣхъ да оправдае очакванията за една посткомунистическа демократизация.

Финансовата и политическа сила на руската организирана престѣпностъ никога не е била тайна. Всѣки единъ, който е живѣлъ въ Русия въ края на 80-тѣ и началото на 90-тѣ години, знае, че удивителната експанзия на частната инициатива, която придружаваше постепенния упадѣкъ на контрола на комунистическата партия, има и тъмна страна.

Бомби въ ресторанти, брутални убийства, отвличания подсказваха още тогава, че е въ действие една сила, замѣняща тиранията на държавата сж ужасяващата диктатура на беззаконието.

Повече отъ 80% плащаха "застраховки" още въ 1993 и въ сжщата година властитѣ признаваха, че 30% до 40% отъ руската търговия е въ ръцетѣ на организираната престѣпностъ. Въпрѣки това западното отношение къмъ тази зараза отразяваше руската правителствена линия: корупцията е цената, която трѣбва да бжде платена поради хаоса на една промѣняща се икономика. Сж времето реформаторитѣ ще наложатъ контролъ и вкарать тази пресѣпна енергия въ продуктивни канали.

Колко грѣшенъ е билъ Западътъ! Босоветѣ на руската мафия междуременно градуираха отъ дребни изнудвачи въ мафиотски шефове отъ свѣтовенъ мащабъ. Тѣ вѣроятно ще доминирать въ 21 вѣкъ свѣтовната престѣпностъ така, както Майкрософтъ доминира технологията. И това става не безъ съзнателната или несжзнателна подкрепа на правителствата отъ Изтокъ и Западъ.

Нека погледнемъ кои сж шефветѣ на руската престѣпностъ. Можемъ да ги поставимъ въ две ясно очертани категории.

small-time extortion and protection schemes developed in the chaos of a black-market economy to become world-class crime czars. They are likely to dominate 21st-century transnational crime the way Microsoft dominates information technol-

ogy.

With the collapse of the Soviet state, many of these men and the organizations they led emerged from obscurity. They represented one of the few "institutions" left standing on the vast territories of the

Russia's Mafia godfathers are likely to dominate 21st-century transnational crime the way Microsoft dominates information technology.

ogy. And these Armani-clad, computer-savvy, Russian-accented Bill Gates wannabes could not have done it without the collusion, both witting and unwitting, of governments in the East and West.

In the current political debate in the U.S. over "who lost Russia," it's worth taking a closer look at who these CEOs of Russian crime really are, and how they got that way. Hollywood would have a difficult time casting them, since they don't

old federation, and they commanded a huge source of free capital that could be invested in the Russian economy. Their only competition in this regard was the Communist Party itself, whose enormous reserves of cash were being quietly transferred to the newly established banks, brokerages and businesses. The two principal sources of financial capital in postcommunist Russia found a mutual interest in reviving their old partnership, but it did not happen

Първата е толкова стара, колкото руската държава: разбойничитѣ от руския фолклорѣ, противници на царската властѣ. Кѣсо преди революцията въ 1917 г. тѣзи хора, известни като "Вери в Законѣ" станаха шефове на марксиститѣ, които приели тѣхнитѣ методи за ограбване на богатитѣ и тероризиране на чиновници.

Тѣзи "вори" по времето на съветската власт се смѣтаха за дисиденти съ значително влияние. При либерализацията на съветската система въ 60-тѣ години тѣ бѣха главни двигатели въ чернорборсовата икономика, често въ парньорство съ мѣстнитѣ власти.

При разпадането на Съветския съюзъ много от тѣзи хора излѣзнаха на яве. Тѣхнитѣ групи бѣха една от малкото "институции", преживѣли промѣната незасегнати и то съ свободни капитали. Тѣхната единствена конкуренция бѣ самата комунистическа партия, чиито грамадни парични резерви бѣха прехвърлени въ новосъздадени банки и други предприятия. И така двата главни извора на финансови капитали въ посткомунистическа Русия намѣриха общъ интересъ въ продължаване на тѣхното старо партньорство, но това не стана гладко. То бѣ придружено съ взаимно унищожителни изстѣпления, невиджани отъ 20-тѣ години насамъ, много хора загубиха живота си. Като резултатъ изникна ена нова категория отъ криминални босове. Тѣ дойдоха отъ старитѣ престѣпни срѣди, шлифовани и запознати съ широкия свѣтъ: бивши КГБ-агенти и рѣководители отъ комунистическата партия и комсомола, управители и директори на предприятия. Сега тѣ се явяваха като новитѣ банкери, политици и държавници. Съ други думи тѣ бѣха "другаритѣ-криминалисти", които успѣха да влѣятъ старитѣ банди въ мрежата на комунистическия номенклатуренъ елитъ. Това сливане създаде една глобална сила...

...Изчислява се, че 200 милиарда долара сѣ излѣзли отъ Русия отъ 1991 г. насамъ. Не малка частъ отъ тази сума е отъ обикновени граждани, реагиращи на условията на една система, при която най-годинитѣ оживѣватъ. Прането на пари - ако това наистина е правилното опредѣление на грамадитѣ суми, които текатъ напредъ и назадъ между Русия и Запада - е само симптомъ на руската болестъ, но не самата болестъ. Нашата неспособностъ да разберемъ извора на руското "криминално поведение" и корупция осигурява влошаването на болестята - и пренасяне на заразата при насъ.

Пишатъ ни

Уважаеми господа,

Следъ поредната преглътната горчилка отъ резултатитѣ на последнитѣ избори за мѣстни органи на властята, на всички ни става ясно, че борбата въ никакъвъ случай не е намалѣла, а напротивъ - предстои да бѣде дълга и тежка. Борба срещу низката политическа култура на нашия народъ, срещу апатията му, срещу кѣсата му паметъ и неподготвеността му за плодетѣ на демокрацията и свободата. А изнемошѣлата почти до изчезване комунистическа ламя преди две години използваща всички тѣзи обстоятелства, отново набра сили и вдигна глава, и стигна до тѣзи високи резултати. И тукъ трѣбва да подчертая изключителното значение и важната роля, която заемаше и ще продължава да заема и занаяпредъ Българскиятъ националенъ фронтъ и неговиятъ печатенъ органъ сп. "Борба".

Искамъ да изразя своитѣ благопожелания къмъ Управителния съветъ на Националния Фронтъ, а сѣщо и редакционния комитетъ на "Борба" за здраве и успѣхи въ Дѣлото. Вѣрвамъ, че и презъ новото столѣтие ще останете вѣрни на принципитѣ и идеитѣ на национално мощна и социално справедлива България.

Руменъ Спасовъ, Калифорния, членъ на БДФ - Сливенъ

Уважаеми г-нъ Дървогѣлски,

Отъ г-нъ П. Сарайдаровъ получаваме редовно "Борба" и вестникъ "Народенъ будителъ". Само черзъ тѣхъ и българското радио тукъ имаме представа за развиващитѣ се събития въ нашата държава. Поздравявамъ Ви съ отличната работа и писания въ "Борба", което списание единствено свързва българската емиграция отъ цѣлъ свѣтъ.

Съ уважение: Тодоръ Доновъ, Мелбърнъ

Уважаеми г-нъ Дървогѣлски,

Въ навечерето на третото хилядолѣтие изглежда, че щастие то най-после се усмихва и на България.

За първи пътъ отъ мрачния 9 септември 1944 г. насамъ единъ гържавенъ глава, президентъ на една велика демократична държава, на Съединитѣ американски щати, отъ най-отговорно мѣсто благодари на България и българския народъ за неговата толерантностъ спрямо други националности, за смѣлостта му презъ времето на ужаситѣ на Втората свѣтвна война да не допустне унищожаването на една цѣла народностна група - на българскитѣ евреи.

И за първи пътъ отъ тази мрачна дата единъ президентъ на САЩ да стисне съ благодарностъ

БЪЛГАРСКИ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТЪ, Инк.

ржката и застане рамо до рамо съ един български президентъ. Увѣренъ съмъ, че България ще получи пълната подкрепа на американския народъ, за да заеме отново това мѣсто средъ демократичнитѣ народи въ Европа, което му бѣше отнето отъ комунизма.

За да се стигне до този денъ на признание, убеденъ съмъ не малка заслуга се пада и на БНФ, на българскитѣ легионери за тяхната упорита десетилѣтна дейностъ, изпълнена съ любовъ и патриотизъмъ къмъ България.

Георги Чаракчиевъ, Германия

На всички васъ, радетели "За България" - да си пожелаемъ едно свѣтло начало на хилядолѣтието и за България, свободния свѣтъ, съ надеждата, че тя ще стане негова негѣлима частъ.

Д-ръ Радославъ Нейковъ и неговото семейство

Нека новата 2000 г. Ви донесатъ безкрайно щастие миръ и напредъкъ на всички васъ, кошто работите за Българския национален фронтъ. Много искрени поздраву на всички въ БНФ и специално г-жа Станка Паприкова.

Мария Алексова, Чили

Честито Рождество Христово и весело посрещане на Новата 2000 година! Желая на всички ви успехъ и здраве!

Шалленбергъ, Германия

На всички сънародници отъ Националния фронтъ пожелавамъ успѣхи въ новото столѣтие.

Свѣтлана Ламбрино, Чикаго

На всички наши приятели отъ БНФ пожелавамъ добро здраве и успѣхи презъ Новата 2000 година! За България!

Марио Костовъ, Ню Джерси, САЩ

Ще се радвамъ много и ще ви бѣда дълбоко благодаренъ, ако продължавате да ни изпращате вашето прекрасно списание "Борба".

Следъ като прочитамъ "Борба", занасямъ го въ нашата читалня, за да могатъ българитѣ въ Лондонъ да го прегледатъ. Поздраву на редакционния комитетъ и г-ръ Иванъ Дочевъ.

Д-ръ Методи Кусевъ, Лондонъ

Уважаеми съидейници, легионери, достойни борци за правата и свободата на нашия народъ, отнети отъ червенитѣ окупатори на 9 септември 1944 г., нека да следваме пѣтя на великия Стефанъ Самболовъ и този на основателитѣ на БНФ г-ръ Иванъ Дочевъ и покойния г-ръ Георги Паприковъ!

А бойниятъ органъ на организацията - "Борба" - да продължава да бичува убийцитѣ на българския народъ. Пожелавамъ щастливо столѣтие. За България!

Тодоръ Рангеловъ, Австралия

...Комуниститѣ плюятъ на демократичния блокъ, а същевременно изпратиха децата си въ западнитѣ страни. Тѣхната престѣпна мафия действа вече въ цѣлия свѣтъ - викатъ, крещатъ, лъжатъ, крадатъ, убиватъ, но не сж тѣ - други. Тѣ не сж виновни! Нито единъ не е изправенъ предъ сждъ! Комунизмътъ се видоизмѣня като хамелеонъ. Това е отровно демагогско учение, убило съвестта у съвременния човѣкъ. Именно затова състоянието на народитѣ отъ комунистическия блокъ е плачевно. Егоизмътъ е обхваналъ всички! И ако всѣки самъ не се пребори съ собствения си егоизъмъ, то всички други усилия ще останатъ напраздни.

На всички братя по сждба, кошто пишатъ "Борба", пожелавамъ успѣхъ и въ тъмното настояще - да свѣтятъ!

Пенчо Георгиевъ, Германия

Уважаемо ржководство,

Съ най-искрени благопожелания, влизайки въ новото хилядолѣтие, да бѣде възстановена отнетата по най-коваренъ начинъ, най-демократичната Търновска конституция!

Крайно време е да докажемъ предъ демократичния свѣтъ свободолюбивия български духъ!

На борба, братя! За България!

Желѣзко Гоцевъ, Ню Йоркъ

...Не остава много време до парламентарнитѣ избори. Вѣрниятъ пѣтъ за насъ е БНФ-БДФ-ВМРО-БЗНС (Гичевъ).

Болшевикитѣ постигнаха целта си - унищожиха морала, семейството, традициитѣ, всички!
Той още мѣе, но коренитѣ му сж скапани. Да се преборимъ съ злото! Всички сме българи и нека
най-после направимъ нѣщо добро за България - нашата Родина. Да бждемъ единни противъ злото!
Съ Бога и Царя - за България!

Иванъ Йордановъ, Чикаго

Уважаеми г-нъ Спасовъ,

Съ настоящото потвърждавамъ желанието си да получавамъ и за въ бждеще списание "Борба" -
едно истинско българско по духъ списание, поддържащо неопклонно българскитѣ идеали, даващо вѣтра и
на по-възрастнитѣ, че все пакъ следъ толкова години комунизъмъ има нормално мислеци българи.

Съ уважение: инж. Василь Орозовъ, Враца

Господинъ Спасовъ,

Изключително много съмъ доволенъ отъ съдържанието на списваното отъ васъ списание "Бор-
ба". Моля ви отъ сърдце, ако имате възможность, да мога пакъ да получавамъ списанието, за което
ще ви бжда благодаренъ. Има нѣща, които трѣбва да ги следя и то отъ все сърдце.

Всичко най-хубаво: Илия Ивановъ Мариновъ, Враца

Уважаеми г-нъ Спасовъ,

Позволете ми да изкажа моята благодарность къмъ васъ за това, че презъ изтичащата 1999 г.
редовно получавахъ списание "Борба".

Това списание следъ менъ бѣше четено и отъ госта мои роднини и познати. Така че, къмъ моята
благодарность къмъ Васъ (за благородната ви дейность) присъединявамъ и мѣхната.

Молимъ, приеете нашитѣ пожелания къмъ Васъ за много здраве, сили, богъръ духъ и творческа
дейность, за да продължавате да служите на тази кауза въ името на майка България!

Нега Богъ ви пази и закриля!

Съ уважение: Н. Серафимова, Казанлъкъ

In memoriam

Лека нощъ

На НЦВ Йоанна,
Царица Българска

На звездната нощъ въ безкрая
се понесе зова
на тъжна камбана.

Най-еграта звезда
се откъсна
и къмъ земята полетя.

На внуци, правнуци и деца
Тя искаше
нак да дава свѣтлина...

Спря да тупти
голѣмото сърдце!

Но примѣртъ безсмъртенъ
вѣчно ще зове
за миръ и любовъ по свѣта.

Да нѣма веч' война
за хората на тазъ земя!

Майко мила,
Царице наша,
спокойно спи!

Богъ да Те прости!

Д-ръ В. Енчевъ

Сбогомъ

Угасна пламѣка
на една свеицица,
пламѣктъ на последната
Българска Царица.

Устоялъ всѣкакви
житейски бури,
освѣтявалъ и грѣлъ
пята

на достойна съпруга,
вдовица и майна на
Царе -

съпругъ, синъ и дъщеря
княгиня,

на бедни, болни, сираци
въ мъничката ни родина и
прокудените въ чужбина.

Но, сждба!!!

Червена вълна

въ история свѣтловна
отнесе на Българската
Държава

Корона Достойна...

Тя все още проблѣсва

и искри въ сърдцата

съ имената на Царъ Симеонъ

и Княгиня Мария Луиза!

Просълзени и горди
заедно съ Васъ, Чеда Достойни,

се покланяме предъ

живота и гроба на

Съпругата, Майка -

Царица Йоанна!!!

февруари 2000 г.

Д-ръ Мария Матинчева

Навършиха се 3 години от смъртта на Васил Златаровъ, една година от смъртта на Стефанъ Чаневъ и три месеца от тази на Илия Миневъ.

Поклонъ предъ паметъта имъ!

На 1 февруари 2000 година почина въ Мелбърнъ, Австралия следъ кратко боледуване на 104 години

**г-нь Иванъ Щеревъ,
род. на 19 августъ 1895 г. въ Одеса,
Украйна.**

Той никога не е билъ въ България, но и никгоа не прекъсна коренитѣ на своя родъ, запази българския си духъ и езикъ до края на живота си.

Опѣлото бѣ извършено въ Украинската православна църква въ присѣтствието на много приятели и почитатели на покойния.

Богу да го прости!

На 3 февруари завърши една година от смъртта на члена на БНФ - клонъ Чикаго

г-нь Стойчо Василевъ

Роденъ на 26 августъ 1926 г. въ Стара Загора

Още отъ младежъ Стойчо остава сиракъ и е отгледанъ от родолюбивата си баба - учителката Мария Желекова. Още като младежъ той става членъ на СБНЛ. По времето, когато завършва гимназия България попада подъ комунистическо робство. Стойчо, възпитанъ въ националенъ духъ, участва въ антикомунистическа конспирация заедно съ Драгия Вълчевъ. Конспирацията бива разкрита и Стойчо е пратенъ на лагеръ въ 1947 г. Обявенъ е за откритъ врагъ на държавата и дълго време не получава работа. Следъ женитбата си е подложенъ на безспиренъ тормозъ, не само той, а и цѣлото му семейство.

През 1971 г. успѣва да се добере съ екскурзия до Австрия, откъдето поема емигрантския си път. Заселва се въ Чикаго, САЩ, където веднага се включва въ редовитѣ на БНФ. Изказва най-искрени съболезнования на неговото семейство. Вѣчна да бжде паметъта му!

БНФ, Чикаго

На 4 фев. 2000 българската колония въ Мелбърнъ загуби още единъ сънародникъ, обичания и уважаванъ отъ всички емигранти, патриотътъ

**г-нь Ненчо Нешковъ,
род. въ с. Кирчево, Кулско**

Напусналъ Родината по време на Кулскитѣ събития въ 1951 г. поради непоносимитѣ условия тамъ. Заедно съ другитѣ емигранти, прекаралъ тежки дни въ Югославскитѣ затвори, по-късно въ лагеръ въ Италия. Съ много други българи Ненчо заминава за Австралия, където съ упоритъ трудъ българскитѣ емигранти градятъ своето бъдеще. Но въ свободното време болката къмъ Родината и общата сѣдба ги кара да се събиратъ, да пазятъ и продължаватъ националнитѣ ни традиции. Въ св. Албансѣ следъ габровчанина Никола Бояджиевъ, Ненчо е между първитѣ заселили се тамъ. Незабравими сѣ общитѣ празненства за Цвѣтница, Тодоровденъ, Великденъ и Коледа, изпълнени съ веселие, българска музика и ястия.

На 7 януари 2000, кратко време преди да почине, бай Ненчо празнува 80-годишнината си съ своитѣ другари по сѣдба. Тѣ си спомнятъ за изминалитѣ съ радостъ и веселия, но и съ тежъкъ трудъ години. Около него сѣ г-жа Маргарита, кака Цвѣта съ братъ си Рашо, г-нь и г-жа Сиракови. За всички той е "бай Ненчо", защото го чувстватъ близъкъ, защото той излъчва достойнство, почтеностъ, искреностъ.

Но уви, само 25 дни следъ това радостно тържество идва най-тъжната новина за всички въ Мелбърнъ - бай Ненчо починалъ.

Опѣлото бѣ извършено въ православната църква въ Св. Албансѣ, въ присѣтствието на повече отъ 100 приятели и почитатели.

Бай Ненчо остави вѣчно да скърбятъ за него съпруга Цвѣта, синъ Митко, снаха Зора, внуци Дейвидъ и Мишель.

Вѣчна да бжде паметъта му!

Съобщава: Тодоръ Доновъ

На 8 януари 2000 почина в Лосъ Анжелесъ, Калифорния, нашият добър приятел

**Инж. Георги Димитровъ Врачешки
(Жоржъ Джеймсънъ)**

роденъ 20 августъ 1942 г.

Неговата смъртъ дойде неочаквано за всички. Жоржъ участваше активно в общественитѣ прояви на българската колония в Калифорния. Той бѣ дългогодишенъ членъ и подпредседател на черквата "Св. Георги". Отношението му къмъ комунизма е най-добре изразено в неговитѣ стихове:

"Отвориха тѣ лагери, затвори
бесѣха - размахваха топори,
крещѣха "да живѣе свободата",
ще бжде всичко наше на земята"

Вѣчна му паметь!

На 17 фев. 2000 почина в щата Пенсилвания нашият добър приятел, дългогодишенъ емигрантъ, членъ на БНФ

Д-ръ Крумъ Сидовъ

роденъ в Кърджали на 7 януари 1918 г.

Съветско-комунистическото поробване на България заварва д-ръ Сидовъ в Германия, където, в Хайделбергъ, той завършва зѣболѣкарство.

В Америка става воененъ зѣболѣкаръ съ чинъ полковникъ. Съ високо българско национално съзнание, д-ръ Сидовъ бѣ в подкрепа на всички начинания на БНФ.

Погребението му бѣ извършено съ заслуженитѣ военни почести в военнитѣ гробища в Арлингтонъ, Вирджиния, където е погребанъ и президентътъ Кенеди.

Богъ да го прости и вѣчна паметь!

БНФ

На 21 априль 2000 г. почина в Сентъ Полъ, Минесота, нашият редовенъ читателъ

Г-нъ Христо Христовъ,

роденъ на 13 януари 1923 г. в с. Атанасово, Бургаско

Завършилъ право 1954 г. Следъ като дъщеря му избѣгва на Западъ, не му даватъ никаква работа като юристъ, затова работи като бояджия в София. Цѣлиятъ му животъ подъ комунизма бѣ изпълненъ съ тежки изпитания. За него комунизмътъ бѣ садизъмъ.

Покой на душата му!

Въ редакцията на "Борба" могатъ да се поръчатъ следнитѣ книги:

- "История на Източния въпросъ" отъ Б. Петвъковъ, 740 стр. - \$ 14
- "Шестъ десетилѣтия борба противъ комунизма за свободата на България" отъ г-ръ Иванъ Дочевъ, трето издание - \$ 20.
- "Имало ли е фашизмътъ в България" отъ Милчо Спасовъ - \$ 5.
- "Прощавай, но не забравяй" отъ Радославъ Нейковъ, 420 стр. - \$ 12.
- "Македония" отъ Стоянъ Темелковъ - Есапчето - \$ 10.
- "Ако не бѣше" отъ Евстати Антоновъ - \$ 10.
- Стихосбирка отъ г-ръ Мария Матинчева - \$ 10.
- "Отецъ Боянъ Сарѣвъ" отъ Есапчето - \$ 7.
- "Превратни времена" - стихове и граматиченъ диалогъ отъ Василь Енчевъ - \$ 10.
- "Съдба и безсмъртие", стихове отъ Василь Енчевъ - \$ 10.
- "Шесто за насъ и ние за Шесто" - II преработено и допълнено (посмъртно) издание отъ Стефанъ Чаневъ - \$ 8.

Въ цената сж включени пощенскитѣ разходи.

Издаването на списание "Борба" се финансира единствено отъ помощи на читателитѣ си. За да се избѣгнатъ високитѣ такси при изваждане или осребряване на чекове в валута, различни отъ тѣзи в съответната страна, помощитѣ да се изпращатъ:

въ левове - до Гошо Спасовъ, ул. "Алабак" 21, Бѣлово, България

въ австралийски долари - Mr P. Sarajdaroff, 8 Swansea Grove, Mornington, Vic. 3931, Australia

въ щатски долари - "Borba", P.O. Box 46250, Chicago, IL. 60646, USA.

(Отъ Европа помощитѣ в валута могатъ да се изпращатъ и на адреса ни в България.)

По повод смъртта на д-ръ Ангелъ Тодоровъ въ редакцията се получи много съболезнователни писма, нѣкои отъ които предаваме по-долу:

Торонто, 23 ноември 1999 г.

Уважаеми инж. Дърводѣлски,

На 10.11.1999 г. в градъ Брамптънъ, Онтарио, Канада, почина членътъ на Президиума на Българския национален фронтъ, Инк., д-р Ангелъ Тодоровъ. Моля приемете моитѣ съболезнования по поводъ кончината на този всеотдаенъ и заслужилъ ръководител на Вашата организация.

Д-ръ Ангелъ Тодоровъ ще бѣде запомненъ отъ българитѣ въ Северна Америка и - вѣрвамъ - цѣлата българска нация, като безкомпромисенъ националистъ и антикомунистъ. Всеки, ималъ възможность да общува съ него, оставаше дълбоко впечатленъ отъ пламенния му и дълбокъ патриотизъмъ.

Вѣчна му паметъ!

Наумъ Кайчевъ, генераленъ консулъ на България въ Канада

...Ангелъ ни напусна и това донесе голѣма болка на всички ни. Обаче той съ неговитѣ национални дѣла и горещата му любовь къмъ българския народъ ни остави единъ заветъ да следваме. Животътъ е кжсь и никой не знае кога ще затвори очитѣ си. Но **докато сме живи да не престанемъ да обичаме Богъ, Народъ и Родината ни.** И доколкото нашитѣ лични възможности ни позволяватъ, да работимъ въ името на България. Да следваме примѣра и живота на Ангелъ - неговата дълбока преданость къмъ Отечеството и страдация ни народъ, наговия хуманизъмъ и състрадание къмъ нуждаещитѣ се. Мнозина тукъ и въ Родината нѣма да забравятъ моралнитѣ и материални помощи, дадени отъ него. Ангелъ бѣше добъръ християнинъ и неговата философия за животъ е изразена въ Христо-Ботевитѣ стихове:

*“Добро ли сме, зло ли правили,
то потомството нази ще сѣди,
а сега дай ржка за ржка
и напредъ съ стѣпки по-твърди...”*

Ангелъ бѣ единъ твърдъ антикомунистъ, неговитѣ остри думи противъ това свѣтвовно зло сж известни. Колко хора попаднаха подъ болшевишкия бичъ - преследвани, бити, сѣдени, пращани въ затвори и лагери, а и често убити. И защо?! Защото тѣхната любовь къмъ Отечеството бѣ продиктувана отъ безкористенъ национализъмъ. “Народниятъ сѣдъ” и партизанскитѣ орди бѣха пълни съ омраза къмъ ония, които не бѣха съ тѣхъ. Това бѣ и е маркисическиятъ лозунгъ за “свобода, братство и равенство”. Ангелъ бѣше и си отиде като врагъ на комуниститѣ и неговитѣ платени агенти. Той ненавиждаше и ония, които симпатизираха и наивно имъ помагатъ. Посетилъ два пжти Родината, той видѣ разрушителната имъ дейность и често не можеше да прикрие сълзитѣ си отъ мжка.

Емиграцията и мнозина въ България съ неговата смъртъ загубиха единъ вѣренъ сънародникъ, приятель, а Отечеството ни - единъ достоенъ синъ, който винаги бѣше готовъ да помага съ каквото можеше. Да следваме неговия национално творчески примѣръ. Той бѣше истински патриотъ.

Богъ да го прости!

Вѣчна му паметъ!

За България е нашиятъ зовъ къмъ него.

Вашъ съидейникъ Василь Недѣлчевъ

Драги приятели,

Ангелъ почина! Богъ да го прости! Въ негова паметъ пращамъ 50 дол. за “Борба”.

Вашъ Кирилъ Станковъ, Торонто, Канада

Драги г-нь Дърводѣлски

...Съ загубата на нашия боенъ другаръ Ангелъ, здравъ националенъ борець, азъ губя единъ цененъ приятель, съ когото си размѣняхме мисли съ писма и по телефона. Богъ да го прости и лека му прѣстъ!

Славчо Петровъ, Едмонтонъ, Канада

Г-нь Дърводѣлски,

Току-що получихме последния брой на сп. “Борба”. И както винаги започнахъ да го чета съ нетърпение. И какво бѣше моето учудване, въ In memoriam прочетохъ и за смъртта на д-ръ Ангелъ Тодоровъ. Бѣхме добри приятели. Той ми изпращаше вестници - “Преломъ”, “Народенъ будителъ” и “Недѣлникъ”, като ме осведомяваше и за новини, свързани съ организационния животъ. Болка и мжка свива сърдцата на семейството ми. За добрия ни съидейникъ, посветилъ живота си на идеята ни. Богъ да го прости и лека му прѣстъ!

Съ уважение: Сем. Въжарови

Редационенъ комитетъ: г-нл. инж. Александъръ Дърводѣлски, г-нь Гошо Спасовъ, г-нь Драгомиръ Загорски

БЪРБА ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

Най-големият храм на Балканите "Св. Кирил и Методий", построен преди близо 90 години и преименуван на "Св. Александър Невски"

Нещастие на цялата България дойде, когато гладната и пребитата "червена армия" прекрачи границите на Родината, разби решетките на затворите и даде власт на престъпниците. Озвъмени и озлобени си подадоха ръце, избиха сто хиляди невинни българи, обреха парите на хората и наличието на банките в страната.

Поставените управници върнаха робовладелческия строй под формата на "петилетки", отвориха 60 концентрационни лагери за безплатен труд, където преминаха няколко стотин хиляди противници на кървавия режим и пребитите даваха за закуска на прасетата.

Съ помощта на лагеристите стопанското производство нарастна. Съ крайно ниските заплати на работниците извън лагерите, с част от ограбените пари от народа и дванадесет милиарда заеми от запада регулираха препитанието на населението.

Днес тези заеми се изплащат. Затова има опашки за безплатна супа, затова пенсионерите, чиито фондове бяха ограбени от комунистите, днес ровят из боклуджийските кофи за кокалчета, докато червената и почервенела мафия живее в разкош.

И когато комунистическата пропаганда зальгваше народа с думите на разстреляния терорист Антон Попов, че "ще има живот по-свѣъл от слънцето", държавата ни вървеше от развала към провала.

Изход от бедствието

Да се изземат всички пари на отъзи, които избиха и ограбиха хората след 9 септември 1944 г.

Да се накажат тези, които създадоха лагерите.

Да се издирят 12-те милиарда долара, пратени от запада.

Да се даде предимство в управлението на синовете, дъщери и внуци на депресирани, лагеристи и избити българи до 1989 г.

Да се сричат всички паметници на престъпници, терористи, шпиони и руски агенти, остъпали земята на Ботев и Левски след Съветската окупация.

Да се върне предишното име на храма-паметник "Св. Кирил и Методий", замѣнено с руския завоевател "Александър Невски".

Да се замѣнят всички наименования на улици и площади с български, вместо на руски величия. Нека всички патриоти почувствуват, че тази земя е българска, а не руска губерния...

**ВЪРА
СИЛА
СУВЕРЕНИТЕТЪ**